

Kde zdravý selský prostě dává rozum

Z obsahu čísla

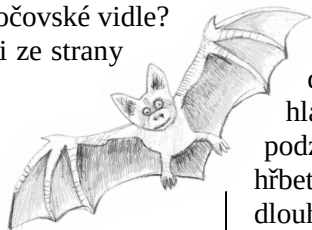
- Úvodník
- Evropa si musí odpovědět na to, co vlastně chce: rozhovor s MUDr. Jiřím Jadným, humanitárním pracovníkem a lékařem z Litomyšlské nemocnice nejen o jeho pobytu v Sýrii
- Zaujalo nás: ČESKÉ ZEMĚDĚLSTVÍ očima těch, kteří u toho byli
- Po stopách rozdílů v charakteru vesnic Mladočov a Poříčí/Zrnětín
- Případ Mladočovská pastouška
- Z posledního zasedání zastupitelstva obce Poříčí u Litomyšle 22.7. 2015
- Mýty a fakta
- V Mladočově právě vyšla kniha Vyživující tradice: Kuchařka, která je výzvou pro politicky korektní výživu a diktátory ve stravování
- Stalo se
- Pokusy o potlačení svobody projevu v opozičních novinách Mladočovské vidle?
- Nedostatek transparentnosti ze strany zastupitelstva obce
- Anglický koutek
- Vtipy
- Soutěžní kvíz

Zemědělci teď v září sklidili poslední kukuřici, při odvážení řezanky provoněli Mladočov. Minulý týden nám večer nad dvorem kroužil pořád dokola a dokola jeden důvěrník - netopýr. Bude přezimovat asi někde na zdi. Prý se netopýři na podzim páří. Ještě jsme ale nezapomněli na horké suché léto, kdy předpověď každý den tvrdila, že "zítra" bude pršet,

ale ve skutečnosti to už vypadalo, že budeme muset svolat Mladočováky k zařikávání suchého počasí. I teď když zahrádkář rýpne do země, je hlína stále dost suchá. Jak je suchá, bylo vidět, když nám jeden farmář ukázal, jak si dělá díry pro sloupky vrtákem. Hlínu to lehce vytáčelo nahoru, ale byla pořád sypká. Konečně už ale cítíme obzvlášť po ránu chladnější a vlhčí vzduch. Svatá Anna, babička Ježíše, od které mají být chladna z rána (26. 7.), horké dny asi zaspala. Nastává čas vinobraní, různých poutí, posvícení a hodů, kterým odjakživa říkám jak na Slezsku krmáš. V USA mají čtvrtý čtvrtěk v listopadu Den díkuvzdání, na který se jí vypečený krocan. Další hodování bývá v našich zemích nejen na Martina. Třeba boskovické Husí slavnosti jsou už ve dnech 3.-4. října a i s našimi husami se rozloučíme nejspíš dříve, i když neradi – byly velmi krotké a návštěvy nám pomáhaly vyprovázet až k brance. Nejvíce jim letos chutnala třapatka, bergénie, kostival, vařené brambory a oves, zato levandule, máty a meduňky se ani nedotkly. Brzy budou lidé nakládat zelí a pomalu plánovat, kdy zabít to či ono zvíře.

Tak mě napadá při představě různých pochoutek, že pokud jsme přes léto nezhubli, do Vánoc to už nedohoníme. Divoká zvířata, hlavně vysoká obvykle na konci léta a zkraje podzimu ještě naběrou na váze, přibude jim hřbetního tuku, aby byla připravená na přežití dlouhé tuhé zimy, pokud si je v prosinci nikdo neuloví. Na jaře jsou pohublější a už se nemohou dočkat, až začne růst tráva, aby se po té zimě "spravila." Zato u člověka tomu bývá naopak - po svátcích na jaře obvykle vypadá, že je právě "připraven" na dlouhou krutou zimu.

Ale zpátky k rekapitulaci léta. Bylo suché a všechno živé trápila vedra. V Mladočově nikdo aspoň nevyhořel a ani kombajn na benzín tu

žádnému hospodáři na poli nevzplanul. Otavy bylo pomálu, dost třešní a švestek, jablka spíš třetinové velikosti. Ti, co, mají studny, měli zpětnou vazbu o tom, že je vody letos v přírodě méně. Pan F. Kučera se zmínil se své knize o tom, že byla kdysi také sucha, ale protože nebyly technologie, lidé je snášeli hůře: „...koncem roku 1873 a začátkem následujícího roku byla taková tepla, že v lednu 1874 ještě rostly v lese houby a na loukách kvetlo kvítí. V tomto roce bylo velké sucho, nepršelo celých 7 měsíců. Od srpna do vánoc jezdili lidé z Mladočova do Cíkova k Ležákově studni. V Zrnětině a Poříčí většina studní vyschla.“

Nevím, zda k tomu, aby květina kvetla, stačí pouhé teplo, zda není také potřeba jarní či letní světlo. Jisté ale je, že bylo z času na čas v dějinách českých zemí velmi sucho. Jen díky moderní technologii máme vodovod s vodou až z vrtu někde v Čisté a odjinud. Realitu sucha či počtu ručně nošených věder jsme si tak posunuli. Přesto věřím, že mnoho lidí si uvědomilo, jak důležitý je déšť a také to, že částečně padá i “zespoda”. To znamená, že v krajině by se měla udržovat vlhkost zajištěním kvalitní půdy, která ji dokáže zadržovat, a to vybudováním přehrad, rybníků, malých tůní a jezírek, které patří do venkovských zahrad, do kterých by mohla jít třeba i předčištěná voda z domácností, a neodcházet takto pryč ze suchem stále trpícího Mladočova.

V letošním podzimním čísle Vidlí přinášíme rozhovor se zajímavou osobou (na aktuální evropská témata), která nás v Mladočově navštívila. Dále nabízíme článek o kontroverzní knize týkající se zemědělství před rokem 1990. Zabrousili jsme dále opět trochu do historie Mladočova a zamysleli se nad tím, čím se naše vesnice, jak šla staletí, od okolních vesnic odlišovala. V dalších textech přinášíme zprávy, případně naše stanoviska k dalším aktuálním tématům naší vesnice. Ne všemi tématy se zabýváme dopodrobna do té míry, do jaké bychom si přáli - jednak nemáme tolik času, jednak některé z nich mají dohru na policii. Jednu věc vám však prozradit můžeme: někdo se snaží jakýmkoliv způsoby a ne zrovna etickými klást publikování tohoto věstníčku překážky. Jak vidíte, marně. Přejeme Vám, abyste v průběhu podzimu zvládli to, co zvládnout potřebujete a užili si příjemných podzimních měsíců. Děkujeme vám též, že si najdete i čas začít se do tohoto věstníku, který, jak doufáme, trochu pomáhá i udržovat mladočovského spolkového ducha.

Evropa si musí odpovědět na to, co vlastně

chce: Rozhovor s MUDr. Jiřím Jadrným, humanitárním pracovníkem a lékařem z Litomyšlské nemocnice nejen o jeho pobytu v Sýrii

Na stránkách Skautské univerzity Pardubice popisoval MUDr. Jiří Jadrný své zážitky z Afganistánu takto: Byli jsme zastaveni zarputile se tvářícím mudžahedínem a začal se rozvíjet následující rozhovor:

„Odkud jste?“

„Z České republiky.“

„Tu neznám, kde to je?“

„V Evropě, pracovala tu organizace Člověk v tísni, stavěla tu školy.“

„O tom jsem nic neslyšel.“

„Byla tu v Kábulu česká polní nemocnice těsně po pádu Talibanu.“

„O tom nic nevím.“

„Bývalé Československo.“

„Jo, Československo!“

Vousatý mudžahedín vykrouží úsměv kolem celé hlavy, sáhne pod deku a vytáhne československý samopal vzor 58. „To jsou ty nejlepší samopaly, co tu jsou, přesné a spolehlivé, musíme si spolu vypít čaj, tak vy jste z Československa, to je úžasné!“

S doktorem Jirkou jsme se u nás v Mladočově sešli jednoho teplého zářijového odpoledne. O část z mnohahodinového rozhovoru, který skončil před půlnocí, jsme se rozhodli podělit i s našimi čtenáři. Pan doktor, jak je patrné z rozhovoru, je člověk, který zažívá často věci, které jsou zcela mimo realitu běžného člověka. Já ho znám mnoho let a chtěla jsem ho původně představit jako člověka, který je rád tam, kde se něco děje, kde je nějaká krizová hraniční situace, ačkoli po jeho zkušenostech ze Sýrie se v něm prý už přece jen něco trochu změnilo. Ostatně jakákoliv skutečná krize člověka posouvá, mění mu a třídí hodnoty, dává mu možnost vyvrátit a rozlišit skutečné hodnoty od malicherností, vidět věci v jiných souvislostech a vidět radost v těch nejobyčejnějších věcech. Možná se vám bude zdát, že v některých místech rozhovoru byl smích poněkud nepatřičný. Smích a komické hledisko na zcela nekomické věci však může být jedním ze způsobů, jak některé těžké zážitky ventilovat. Přinést bychom zde s Jirkou mohli ve skutečnosti hned několik rozhovorů na mnoho témat. Snažili jsme se ale téma nerozměšňovat a soustředit se jen na jedno – Sýrie a Syřané, protože tito souvisejí s aktuální uprchlickou krizí nejvíce. Ne vždy se nám to sice dařilo, ale snažili jsme se k němu vracet.

Pracuješ na oddělení ARO a také na operačních sálech jako anesteziolog, který hlídá, aby se pacient neprobouzel, případně aby se vám při operaci neztrácel. Děláš zdravotní kurzy pro

skauty. Současně máš smlouvu se Záchranou službou Pardubického kraje. Přijel jsi někdy už v sanitce do Mladočova?

Ano. Zrovna nedávno do dětského tábora. Jedno dítě tam mělo alergickou reakci na vosu.

Pokud si dobře pamatuju, tak jsi byl v Kosovu, na Srí Lance, v Gruzii a na Haiti jako humanitární pracovník. Byl jsi také před pár lety v Libyi. Na východě se tam nalézá většina ropy, ze které ale šel příjem spíš do západní části země, kde měl sídlo Kaddáfí. Rebelové, zvláště z východu, proti němu bojovali. Jeho vojáci ale byli lépe vycvičení a zkušenější. Do toho NATO bombardovalo jeho jednotky. S kolegou jste tam jeli v roce 2012 mapovat situaci, zda by tam nebyla potřeba nějaká humanitární pomoc. Dostali jste se až na frontovou linii a tedy pod palbu – kolem Vás vybuchovaly Kaddáfího granáty. Byl jsi také několikrát jako lékař v rumunském Banátu, kde je česká komunita, která si uchovála vývojově starší podobu češtiny, a byl jsi také několikrát soukromě v Gruzii, Abcházii a v Rusku, nejdále až na Kamčatce. Ale jak říkám, nechci, aby se náš rozhovor rozvařil, ale chci se soustředit na jedno téma: Sýrie. Takže kdy jsi byl v Sýrii, proč jsi tam jel? Kdo jsou to Syřané? Neptám se tě jako orientalisty či odborníka na Sýrii, ale na Tvůj osobní dojem a na to, co jsi tam – Proboha- dělal.

Byl jsem tam před 2 lety od června do září.

A to se ti tam přitom nedobrovolně prodloužilo. Vypadá to přitom jako taková “hezka delší letní dovolená” (smích)

(Smích) Zprvke jsem byl zvědav, co se tam vlastně děje. Nemám moc důvěru v média, protože podle mých zkušeností informují poměrně povrchně. Novinář je většinou hodnocen podle množství, kolik toho napíše, ne podle hloubky a informovanosti. Nepracuje většinou 3 měsíce, aby pak napsal jeden článek.

Taky jsem se podobně jako předtím v Libii nebo o pár let dřív v Afgánistánu, snažil na místě zmonitorovat situaci, jestli by nemělo smysl pustit se tam do nějakého projektu. A taky jsem už kdysi v Kosovu zjistil, že přítomnost ve válce částečně funguje, alespoň na čas, jako léčba na nešťastnou lásku (smích)

A co se tam před 2 roky dělo?

V té době tam už něco přes rok probíhala občanská válka.

V čem spočívala?

V té době to byla válka mezi vládou a opozičními skupinami, které chtěly v rámci arabského jara ukončit asi 50 let vlády strany Baas a chtěly rezignaci Bašara Asada. Mezi opozičními skupinami byla v té době dominantní Syrská svobodná armáda

a z islamistických skupin fronta an-Nusrá, napojená na teroristickou Al-Kaidu. Islamský stát byla v té době mála skupina někde na severu. Nyní ovládá rozsáhlé území na severovýchodě syrského teritoria.

Tys tam šel také zmapovat situaci, zda tam nebyla možnost zorganizovat nějaký humanitární projekt.

Ano. Z Libanonu jsem se po pobřeží dostal do Sýrie, města Tartu, potom do Homsu, kde v té době už přes rok probíhaly boje, pak zpátky podél pobřeží na sever a nakonec jsem se dostal do Damašku.

Má ta země kulturně blíž k Evropě?

Záleží, s čím to srovnáváš. Pokud třeba s Afganistánem, tak blíž k Evropě má Sýrie. Pokud s Tureckem, tak blíž k Evropě má zase naopak Turecko.

Čím je ta země zajímavá po ekonomické stránce? Jsou tam nerosty?

Je tam hodně ropy a plynu, ale v současné době se moc netěží. Aspoň vláda to moc netěží. (smích) Sýrie těžila plyn, ne zas tolik, ale stačilo jim to.

Aby měli čím zaplatit Tatrovky? Pocházím z Kopřivnice a vzpomínám si, že se do Sýrie vyvážely hodně nákladní vozy a že tam i jezdili na rok čeští montéři, tedy do země, kde nebyla demokracie.

No, evropský styl demokracie tam vlastně nebyl nikdy (smích).

Tvoje rodina věděla, kam jsi jel?

Zpočátku ne, při podobných cestách jsem to většinou dělal jako Rusové s Gagarinem a zmínil až úspěšný návrat. Ale potom se to zamotalo a prý jsem byl dokonce někde vyvěšen na seznamu hledaných interpolem, ale nakonec mi pomohla naše ambasáda.

A my máme ještě v Sýrii ambasádu, nebo se už zastoupení zrušilo?

Už tehdy to byla jediná stabilně otevřená ambasáda z Evropské unie a tak je to dodnes. Je to hlavně osobou paní velvyslankyně, má tam dobré vazby. České velvyslanectví je most, co tam zastupuje i EU a USA.

A kolik má asi let ta paní velvyslankyně? (Jde o diplomatku paní Evu Filipi, jejíž odvolání chce údajně Miloš Zeman zablokovat)

Bohužel už přes 70 let, nyní byl přijat nový služební zákon. Ona právě věk, který je v něm nastaven jako strop pro výkon funkce velvyslance, bohužel překračuje, není tam ale poslat koho jiného, je tam de facto nenahraditelná.

Je to dar ta zkušenost, radost že? Ale za jakou cenu? A měl jsi tam někdy pocit: jestli já se odtud dostanu, tak udělám nějaký dobrý skutek..., nebo

takové nějaké předsevzetí?

Říkal jsem si, že asi války do budoucna vynechám a upravím životní styl.

Předpokládám, že když se řekne Sýrie, tak že to v tobě zanechalo ten nejhorší dojem, naskočí ti husí kůže?

Nějak tak.

Kdo jsou ti uprchlíci ze Sýrie?

Jsou to lidé, kteří utíkali už dříve, třeba právě už před těmi dvěma lety, ne tolik do Evropy a ne tak masivně, ale už tehdy to někteří plánovali. Už tehdy tam bylo hodně vnitřních uprchlíků - ti co jsou prorežimní, utíkají na území pod kontrolou vlády, protirežimní zas na jiné území. Spousta lidí také utekla do Turecka, Libanonu, Jordánska, ale už je jich tam moc. A někteří vědí, že pokud by utekli například do Libanonu, neměli by se tam tak dobře, nevydělali by si tolik peněz, neměli by takovou životní úroveň, jakou měli doma nebo jakou očekávají v Evropě. Sýrie nebyla chudá země.

Čili na samém začátku byla jejich životní úroveň donedávna nastavená výše? I my, kdybychom měli utíkat před válkou, tak si vybíráme spíš Kanadu, než třeba Ukrajinu, když už člověk utíká, tak tam, kde se má lépe než jinde...

Přesně, oni chtějí utéct tak jako tak, ale když už utíkají, tak chtějí tam, kde by se měli lépe než jinde. Jsou to sice váleční uprchlíci, ale vybírají si. Není tedy možné úplně rozlišovat mezi válečným uprchlíkem a ekonomickým imigrantem. Kdyby nemohli do Evropy, jdou do Libanonu, Turecka nebo Jordánska, ale když mohou volit, tak se raději snaží dostat do bohatší země nebo alespoň do země, která ještě není uprchlíky tolik zaplněná. Sýrie je také, co se obyvatel týče, velmi různorodá, je tam 17 náboženství a sekt od křesťanů po muslimy. Někteří mají hodně dětí, někteří ne. Jsou tam ale i velké sociální rozdíly, rozdíly ve vzdělání a podobně. Myslím, že do Evropy prchají ne ti nejchudší, ale spíš střední třída. Ti chudší se spíš spokojí s Libanem nebo některou sousední zemí a bohatí jsou rozptýleni po celém světě. Navíc režim je v Sýrii nyní represivnější, než byl dřív, což je dané tou válkou, potenciálně "nebezpeční" lidé mohou být ve svém životě omezováni a mnozí chlapi se také nechtějí nechat naverbovat do armády a nechat se zastřelit za režim, který zas tak nemilují, nechtějí bojovat za něco, čemu nevěří, v Sýrii je povinná vojenská služba a předpokládám, že cosi jako povinné odvody zavedl i Islámský stát, stejně jako represi vůči lidem, kteří nejsou sympatizanty IS.

Mám to chápat tak, že my se na uprchlíky ze Sýrie nemáme co zlobit, protože jde jen o to, jak moc jim dovolíme, zda je sem pustíme, prostě to zkusili, že?

Ano, osobně chápu každého Syřana, který odejde z

domova, že se snaží dostat do Evropy.

Takže komu pomáhat?

Syřané nejsou jednotná skupina. Záleží na jejich náboženství, kmenové příslušnosti. Můj křesťanský kamarád se například v Austrálii integroval snadno.

To posuzování má dvě roviny. Když už tu jsou Syřané, kdo to přesně je? A ta druhá - zda tu mají zůstat?

Základní problém je, že Evropa by si měla odpovědět na to, co vlastně chce. Přijmout každého uprchlíka i s tím rizikem, že Evropa v současné podobě, jak ji známe, zanikne a zachovat si tvář. Nebo si naopak chce většinu svých hodnot zachovat do budoucna i za cenu, že například z myšlenek humanismu a rovnoprávnosti sleví. To nikdo neřekl. Současná kombinace demokracie, konzumu, rovnoprávnosti, sociálního státu a politické korektnosti je trvale neudržitelná. Problém není v uprchlících, ale v nedostatku zdravého sebevědomí evropské společnosti. Základní otázka tkví v integraci, pro společnost, která by si byla dostatečně jistá sama sebou, kvalitou svých hodnot a měla vůli tyto hodnoty obhájit a prosadit jejich přijetí i mezi nově příchozími, by nebyl problém přijmout i desítky milionů imigrantů. Současné slabé Evropě naopak hrozí, že integrována bude ona, nějakou jinou kulturou nebo ideologií, která o sobě nebude pochybovat, dokáže si stát za svým a postupně se prosazovat. Evropané dosáhli svého cíle ve chvíli, kdy si každá rodina mohla pořídit bagr. A teď stojí v cíli a neví kam dál.

Cože, jaký bagr?

Podívej, naši předkové chytali mamuty. To nebylo snadné, zkus si vykopat kusem klacku lapací jámu na mamuta. Tak potřebovali bagr. Aby ho mohli vyrobit, vytvořili jako vedlejší produkt celou úžasnou technickou civilizaci. A teď jsme v situaci, kdy už si prakticky každá tlupa neboli rozšířená rodina může bagr pořídit. Alespoň na leasing, který jsme kvůli tomu taky vymysleli. My Evropané a potomci Evropanů, i když třeba žijící na jiných kontinentech. Teď jsme svého cíle dosáhli a nevíme kam dál. Nemáme ani náhradní program, vizi. Putin se snaží dát Rusům pocit velikosti, slávy a poslání, jako třeba dřív Hitler Němcům, Žička Husitům nebo dnes Islámský stát Muslimům nebo Izrael Židům, ti si byli nebo jsou svou věcí jistí. Jít za nějakou budoucností, ideálem. Ale Evropané, kteří už svého ideálu dosáhli, už před sebou žádnou cestu nemají a k tomu si nejsou jistí ani tím, že celou dobu šli po správné cestě, protože tu stojí mezi svými bagry, ale nezůstali žádní mamuti, které by bylo možno lapat. Tak jen stojí a utápějí se v konzumu a hedonizmu.

(Neil) **Je tu jedno nebezpečí, které se může stát lidem s tvou zkušeností, a sice - nemáš pocit, že tvé nynější rozpoložení, kdy jsi vděčný už jen za**

to, že žiješ, prostě spokojen s málem, že tě to přiměje ustupovat, nevyvíjet žádnou aktivitu, být zklidněný a vyhýbat se jakémukoliv konfliktu, protože už si žádný konflikt nechceš prožít? Ještě jinak: Jen proto, že věci třeba v ČR nejsou tak špatné jako v Sýrii, necháme je být?

Doufám, že do opačného extrému mě to nežene. Konfliktů v ČR se nebojím, už si jen říkám – co horšího by se mi mohlo tady stát? Všechno je tu pro mě po té zkušenosti pohoda, můj život je krásný. Když nejde o život, tak jde o hov... Tak třeba dělníci, co mi opravovali byt, se sice zdrželi 2 měsíce, dodnes po sobě opravují chyby a nedodělky, ale v podstatě o nic nejde, že? (smích). Nebo byrokracie..., urgovala mě tady paní z obecního úřadu, že jsem prý na chalupě nezaplatil popelnici. Tak jsem si s ní vyměňoval emaily a snažil se jí vysvětlit, že žádnou prostě nemám a odpadky si vozím v pytlích domů a vyhazuji tam a ona mi psala cosi o nějaké vyhlášce.

Ona nic, to ta vyhláška, víš? Až na to, že si tu vyhlášku schválilo zastupitelstvo.

Jasně. A tak jsem to nakonec zaplatil a od té doby pytle s odpadky věším se jménem té paní na kliku obecního úřadu, když jí platím za jejich likvidaci (smích).

(Tato otištěná část z dlouhého rozhovoru byla autorizována.)

Zaujalo nás: ČESKÉ ZEMĚDĚLSTVÍ očima těch, kteří u toho byli

V listopadu 2012 přinesl iDnes.cz článek s názvem: *Šéf zemědělského muzea skončil. Vaz mu zlomila kniha velebící normalizaci.* Psalo se v něm „...muzeum bylo patronem knihy, která se ostře pouští do stavu současného zemědělství a velebí to socialistické.” A tak jsme se blíže na onu knihu podívali, abychom věcně zjistili, o čem vlastně kniha je a zda článek můžeme dát za pravdu.

Knihu skutečně vydalo Národní zemědělské muzeum v Praze a byla nazvána *České zemědělství očima těch, kteří u toho byli*. Autorem je Ing. Miroslav Toman, Csc a kolektiv dalších autorů. Zjistili jsme mimochodem, že pan Ing. M. Toman, nar. 1935, byl předlistopadovým ministrem zemědělství a výživy ČSSR.

Knihy není klasickou učebnicí historie, ani vědeckou prací. Soustřeďuje se zejména na průřez vývojem od roku 1970, kdy se do vedoucích pozic JZD dostala nová a v zemědělství vzdělaná generace. K tomu přináší výpovědi 10 zemědělských odborníků, „kteří u toho byli”. Jde o jakási ohlédnutí a vzpomínání. Ing. Jan

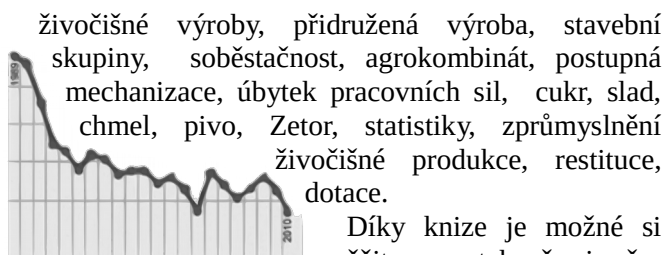

Veleba, který byl jedním z dotazovaných, byl ale až do roku 2014 prezidentem Agrární komory - tedy nejde o osoby spojené jen s minulým režimem.

Je nasnadě, že kniha neměla za cíl popsat, dokládat a odsoudit dění v 50. letech – takových knih v posledních letech již několik vyšlo (třeba i pod patronátem muzea). Naposledy třeba vyšla publikace pana Josefa Němečka *Osudy sedláků na Litomyšlsku po roce 1948*. Zpovídání pánové jsou již přece jen jiná generace, která “u té kolektivizace nebyla”, což neznamená, že by tu dobu 50. let nutně schvalovala.

Jejich tehdejší úsilí se nám dle dojmů z knihy jeví upřímné – v našich očích zkrátka nemají automaticky “máslo na hlavě”* jen proto, že nebyli v době socialismu politickými vězni a dizidenty. Politickým vězněm, který po vykonstruovaném procesu a po mučení v 50. letech strávil ve věznicích 10 let byl totiž i bývalý prezident Gustáv Husák, ale to naopak mu nezabránilo, aby nebyl později spojen normalizací.

Můžeme se také ptát na to, co dnes my, kdo hledíme kriticky na dění v zemědělství v 50. letech, na křivdy a vyvlastněnou půdu, pro půdu samotnou dnes sami děláme? Nepřihlížíme jen dalšímu zastavování orné půdy, erozi a ztrátě přirozené úrodnosti? **Nemá i každý moderní člověk odpoutaný od půdy “máslo na hlavě”?** Už právě proto bychom měli aspoň popřát sluchu také této knize. Nechme ale promluvit ji samotnou: “České zemědělství v posledních dvaceti letech nevzkvétá, chřadne. A tak starým praktikům – českým zemědělcům, kteří věnovali rozvoji tohoto základního, prastarého a krásného oboru lidské činnosti většinu svého aktivního života, z toho není dobře. V posledních letech se naopak o předlistopadové minulosti našeho zemědělství hovoří převážně kriticky, zdůrazňují se jen chyby, křivdy a negativní jevy a omyly. Ovšem české zemědělství v poválečném období a zejména v letech 1970-90 prožívalo, navzdory obecně horší atmosféře v mezinárodních vztazích a skromnějších možnostech mezinárodní spolupráce, živý rozkvět...zvyšovala se soběstačnost v základních potravinách. O těchto skutečnostech se dnes nehovoří přesto, že tehdejší dynamický růst zemědělství rozhodující měrou přispěl k nasycení domácí poptávky po potravinách a k dosažení jejich spotřeby na úrovni vědecky doporučených dávek srovnatelných s nejvyspělejšími evropskými státy....**Tato kniha je určena všem, kteří se o minulost českého zemědělství zajímají, pamětníkům i mládeži, která může mít o minulosti českého zemědělství neúplné či jednostranné informace.**” Klíčová slova v knize jsou tato: odpracované jednotky, politický tlak na růst

Díky knize je možné si osvěžit poznatek, že i přes velký úbytek obyvatel na venkově každý nespěchal vždy nutně za zaměstnáním do města, že i v JZD mohl najít v době zvané normalizace společensky ceněné a dokonce mírně lépe placené místo ve srovnání s městem a průmyslem. Myšlenka či koncepce soběstačnosti v produkci potravin, i když v praxi ne na 100 % zrealizovaná, tam na rozdíl od dnešních dnů, kdy zemědělství je “záležitostí EU”, prostě byla. Souvisí též s kvalitou potravin a ekologií, neboť neustálý transport surových či již zpracovaných potravin je zátěží pro životní prostředí.

Některé nápady zemědělců byly kdysi i docela bláznivé, vskutku nouzové, ale jen součástí vývoje: “...v některých řepářských oblastech např. rozstřelování hromad mrvy *Permonexem*, *Perunitem* nebo jinou průmyslovou trhavinou... Tehdy existující rozmetadla (RM) byla poruchová a nespolehlivá.”

Na venkově řeší lidé často různé starosti či mají odlišné až protichůdné zájmy a kniha nám pomohla si lépe uvědomit, že je to dané novou dobou - dochází ke střetu těchto zájmů a k nedorozuměním, nikoliv nutně k závisti – tou si možná někdo může mylně interpretovat nevoli souseda. Někdo je rád za čisté ohrubníky a chodníky bez plevelu, jiný si domýšlí tu spoustu chemického Roundupu, který musel být použit. Někoho potěší revitalizace zeleně, neboť dělá vnější dojem, že obec “vzkvétá”, někdo se kouše do rtů nad pomýšlením, že 30 % výdajů (přes 300 tisíc,-) z obecní kasy na ní se mohlo rozdělit mezi občany rovnoměrněji – třeba tím, že obec by z rozpočtu hradila lidem (včetně dětí z mladých rodin) odvoz komunálního odpadu a neúčtovala popelnici za prázdné domy či za psa (za kterého je zodpovědný jen jeho majitel), jenom proto, že obec může.

S rozvojem JZD, jak kniha dokládá, velice úzce souvisel i skutečný rozvoj venkova či vesnice – lidé měli zaměstnání v blízkosti domova, ve vesnici trávili více reálného času, mělo smysl stavět obchody v rámci Z, mít poštu a školku. Kdysi mnohem víc lidí (ještě před JZD) mělo stejné zájmy a jedinou hlavní starost: zasadit a sklídit bohatou úrodu, nadojit dostatek mléka, byli spokojeni, když byla zvířata zdravá.

Dnes sociologové rozdělují vesnice zhruba do dvou kategorií – ty, které jsou v podstatě předměstími nebo developeckými lokalitami a pak

vesnice tradiční, kde ale všichni už nepracují v ZD - žijí tam starousedlíci, ale i přistěhovalci, tito se ještě dělí na ty, kteří v ní hledají tradiční vesnici a na ty, kteří patří k takzvané “bazénové migraci”, nebo napůl tak i tak. Některé vesnice se proměnily v pouhé rekreační chatařské oblasti pro luftáky.

Čteme články s titulky: *Farma v Makově lidi odrazuje, brzdí novou výstavbu domů*. Občas slyšíme, jak kdesi luftákům vadí kohoutí kokrhání, absence anglického trávníku u starousedlíka, a mračí se nad tím, že vůbec soused jí vajíčka s cholesterolem, který moderní doba omylem zdemonizovala. Ani my asi zas nemůžeme úplně porozumět mentalitě jednoho hospodáře z Olomouce, který prý nemá peníze na to, aby si postavil na 15ha pozemku srub – minulý týden, jak nám sdělil, mu za pouhé 2 ha přitom nabídli 22 milionů Kč, což odmítl. Člověk si může jen domýšlet, co práce s plánováním staveb takové developéři mají.

Pro někoho je rozvojem vidět opravené či stále udržované staré domy. Pro někoho je rozvojem spíš pohled na developerské lokality nových domů, jejichž šťastní majitelé se ocitli na lepším vzduchu obklopení hezkou krajinou, kde mají více soukromí než v malém bytě ve městě. Pro jiného je to tragický zábor orné půdy našich pradědů.

Je asi třeba hledat kompromis mezi svými požadavky na kvalitnější potraviny v obchodech nebo z vlastní produkce a čistým vzduchem pro nás i sousedy. Na druhou stranu koňská či kravská mrva může někomu vonět, zatímco výfukové plyny snad nikomu libě vonět nemůžou. Mezi občany takové věci upravuje občanský zákoník, který hovoří o zápachu *přiměřenému místním poměrům* – zkrátka v Jevanech či suburbiích (předměstích) a satelitech domácí prase asi ne, v Mladočově díky Bohu bez problému.

My sami jsme váhali, zda kupovat nemovitost v Mladočově, protože mapa k našemu překvapení (!) ukazovala, že přímo v něm je umístěn dětský tábor. Zjistili jsem realitu: něco jiného je bydlet na úpatí či úbočí Mladočovského kopce (nebo dokonce Poříčí a Zrnětíně), něco jiného je bydlet nahoře hned naproti kostela. Přesto soucítíme se sousedy naproti kostela, kteří vlivem hluku z aktivit tábora s kapacitou 180 dětí umístěného hned za hřbitovem, jak je nám nyní známo, zažívají asi největší nepohodu. Touží po tichu a klidu pravého venkova zejména v letních měsících. V obci však lidé z okruhu příznivců vedení obce jejich situaci bagatelizují srovnáváním nesrovnatelného – skupinku malých dětí z mateřské školy se 180 odrostlejšími dětmi. Být s malinkými dětmi bývalo totiž pracovní (placenou) náplní paní Marie Krejčové, za nepohodu ze 180 dětí dnes ovšem **žádné bolestné či slevu na dani z**

nemovitosti zatím nedostala.

Zpět ale ke knize - čtivé a zajímavé (jaksi živé) jsou výpovědi 10 zemědělských odborníků. Jeden z nich, Ing. Oldřich Jakeš, CSc říká: "Ze své dlouholeté praxe ... mohu zodpovědně prohlásit, že do odborné činnosti a do obsazování jednotlivých odborných funkcí se "politika" vůbec nepletla. Tehdejší "nomenklaturní kádry" byly pouze na ředitelských funkcích. Zrovna tak i v zemědělské prvovýrobě již byli na vedoucích funkcích fundovaní pracovníci, protože byli zárukou dobrého chodu příslušného podniku. Pokud tomu tak nebylo a podnik tzv. "nešlapal", příslušné nadřazené složky si samy přidělávaly přímo "existenční starosti".

Knih je kontroverzní možná pro "pravdoláskaře" protože Václava Havla v jednom momentu vykresluje jako člověka zmatených názorů a kroků, neboť v ní podnikový ředitel státního statku Praha Ing. Josef Podr (nar. 1940) říká: "...Dneska je moderní všechny poplivat. Ale Kapek**, ten pro Prahu žil. Každý rok zahajoval žně, mohu vám ukázat fotky. Každý rok přijel na první den, sedl na kombajn a udělal první kolo...Říkal jsem si, restituce – tohle snad není možné, takhle to všechno rozbijou...První náraz na statek byl v roce 1990. Havel byl někde na ostrovech na dovolené. Najednou mi volali od primátora, že tam přijde zástupce firmy Lorhold, což byla nadnárodní firma Londýn – Rhodésie, která měla asi milion hektarů v Africe a uhelné doly a já nevím, co všechno. A ten zástupce přijel a oznámil mi, že pan Havel jim řekl, že v Praze je statek, který má přes 10 000 hektarů a jestli ho chtějí, že je jejich."

Autoři knihy položili všem 10 osobám stejné dotazy: Jak vzpomínáte na období let 1970-1990? Jak se díváte na vývoj zemědělství po roce 1990? Jak hodnotíte život či **jak se změnil život na venkově po tomto roce?** Za zamýšlení jistě stojí i to, jak se změnil život v Mladočově (či celé obci Poříčí) a zda se to náhodou nápadně neshoduje s tím, jak změny na venkově vnímají tyto oslovené osoby v knize. Záleží ale asi tom, koho se člověk zeptá.

Není možné, abychom zde citovali ukázky z výpovědí všech zpovídaných zemědělských odborníků – ne že by nebyly zajímavé. Vzhledem ale k tomu, že jedním z dotazovaných byl i pan Ing. Václav Klejch (nar. 1945), jenž byl od roku 1990 předseda nedalekého ZD Dolní Újezd a dnes je (asi stále?) předsedou představenstva, rozhodli jsme se

přinést citaci právě z jeho vzpomínek: "Dalo by se říci, že jestliže se ta doba nazývala normalizační, tak zemědělství se normalizovalo v takovém lepším

slova smyslu. Docházelo k prudkému rozvoji dynamiky, k modernizaci, začalo se investovat, pořizovaly se nové technologie, rostly odměny. Zvyšoval se podíl zaměstnanosti, zvyšoval se i podíl zemědělství na kvalitě života na vesnici, protože lidé si vydělali víc peněz, měli zaměstnání. Zemědělské podniky se významně podílely na infrastruktuře, na dopravě, na různých zařízeních, takže na kvalitu života vesnice, mělo i zemědělství v tu dobu velmi příznivý vliv...Neříkám, že to bylo všechno dobře, to rozhodně ne, nechci nijak idealizovat, ale toto se povedlo a myslím si, že řada dobrých věcí se potom po roce 1990 ke škodě věci zabouchla jenom proto, že vznikly v tomto období a že si nesly punc nějaké socialistické megalománie..." K vývoji po roce 90 říká: "...podmínky se značně zhoršily, významný dopad měla i přístupová pravidla do Evropské unie a samotné přistoupení, po kterém vyplula na povrch skutečná nerovnoprávnost a otázka, jak to vlastně s námi myslí." Ke změnám života na vesnici uvedl toto: "...dříve většina obyvatel vesnice pracovala v zemědělství. Někáká část sice dojížděla za prací, ale většina zůstávala buď přímo v zemědělství nebo nacházela uplatnění u těch prací, které se zemědělstvím nějak souvisely - např. třeba řemesla. Dnes se význam zemědělství jako zemědělského podnikání jako zaměstnavatele výrazně snížil. Na vesnici vznikly nové skupiny lidí.

Vznikli tam živnostníci, ale také skupina nezaměstnaných a někde skupina přistěhovaných...Obecně si myslím, že se životní úroveň nebo úroveň života na vesnici zvýšila, budeme-li měřit zejména podle počtu a kvality aut, podle vybavení domácnosti, podle vybavení hobby technikou. Na druhé straně se na většině vesnic dnes výrazně zhoršil spolkový život, spolkový duch...nechci paušalizovat, že je to tak všude, ale je to takový fenomén, který výrazně život na vesnici poznamenal..význam zemědělství v obcích se výrazně snížil, a tím pádem **se mění i vztah lidí k zemědělství, a to, říkám, výrazně k horšímu.** Existence obyvatel, nebo prostě jejich životy není dnes závislé na zemědělském podniku. Ti se živí někde jinde nebo něčím jiným a nějakí dva nebo třeba tři zemědělci nebo **zájmy několika zemědělců v obcích se většinou kříží se zájmy těch obcí.** Jednou jim tam s něčím jezdí, jednou jim tam zápáchá nějaký objekt, hned se to všechno hodnotí kriticky. To je obrovský rozdíl proti období, které pamatuji jako malý kluk, kdy za každým vchodem na

dvoře byl hnůj. ...tendence k zhoršování existuje i u nás, díky aspektům, které jsem zmínil....Co mě třeba překvapilo je Ministerstvo zemědělství bez zemědělských odborníků...Takže kdybych to měl nějak zakončit, tak bych řekl, že bych byl rád, kdyby se zemědělství změnilo, tak jako to bylo dříve, třeba i před řadou desítek let, a aby v úspěšném zemědělském podnikání rozhodovala šikovnost lidí a počasí a ne Brusel, nekompetentní politici nebo nekompetentní dotační politika.(s. 74, 75,77)”

Pokud kniha opomíjí kritizovat negativní dopady socialistického zemědělství na krajinu, v tom případě opomíjí zmiňovat i negativní dopady kapitalistického porevolučního zemědělství na krajinu- koneckonců pro zadržování vody v krajině se možná za 25 let mohlo udělat více, živočišná výroba a tedy i hnojení mrvou se snížilo a už neplatí - jedna dobytčí jednotka na hektar. A otázkou také je, zda situace s půdou, ztrátou ornice, eroze atd.i v zahraničí včetně USA není podobná té naší, tedy že to není problém režimu, ale vůbec stále průmyslovějšího zemědělství jako takového. Kniha se ale nezapomíná zmínit o záboru a úbytku orné půdy po Listopadové revoluci, která je denně v ČR zastavována (asi 15 ha/ 1 den?).

V dnešní době velký objem potravin pochází z dovozu. Panuje obecně nižší transparentnost, pokud jde o jejich skutečný původ a kvalitu. Na polích roste na velké výměře řepka, tradiční živočišné potraviny jsou postupně nahrazovány rostlinnými náhražkami. Klesá naše potravinová soběstačnost. Pokud se navíc zemědělská předlistopadová minulost hodnotí jednostranně – tj. pouze negativně, není divu, že bývalí zemědělští pracovníci předlistopadových časů se formou knihy ozvali. Je to dobře. “Normalizace” znamenala represivní opatření po násilném potlačení Pražského jara v roce 1968 vojskami Varšavské smlouvy. Nenabyli jsme ale dojmu, že by kniha obhajovala tehdejší politický systém jako takový se vším všudy. Pokud chutnal nanuk Míša před 25 lety lépe, neznamená to, že byl nutně lepší celý režim se vším všudy, ve které byl vyráběn. Jde jen o věcné konstatování, nikoliv okouzlení starými časy. Kdo knize něco takového jako “velebení normalizace” bez věcné polemiky přisuzuje, dopouští se podle našeho soudu přece jen neobjektivního přehánění– otázkou ale je, proč tak činí? Kniha je každopádně legitimním doplňkem do diskuse ke stavu zemědělství a půdy v ČR. Je stále na knižním trhu, k dispozici by ji měli mít i v knihovně v Dolním Újezdu.

* **Mít máslo na hlavě”** V 15. století bylo ve francouzských městech zvykem, že trhovkyně, které šidily máslo, byly postaveny na pranýř a musely stát s hroudou másla na hlavě tak dlouho, až se máslo na slunci

rozteklo. Dnes to znamená – nebýt bez viny, sám se dopustit v minulosti něčeho odsouzeníhodného a být tím pádem omezen obzvlášť v možnosti kritizovat.

* *Nejspíš měl na mysli Antonína Kapka, který byl dle wikipedie český komunistický politik a funkcionář KSČ, jeden z pěti lidí, kteří podepsali roku 1968 tzv. zvací dopis a jeden ze strůjců následné normalizace, vedoucí tajemník městské organizace KSČ v Praze, svůj život ukončil sebevraždou oběšením na své chalupě.

Po stopách rozdílů v charakteru vesnic Mladočov a Poříčí/Zrnětín

Občas slýchávám od současných starousedlíků, že jakási averze mezi Mladočovem a Poříčím zde existovala už přes 100 lety, tedy dávno dávno “před Dudmanovými”. Ani my ani oni nemohou tak staré časy osobně pamatovat, proto jsem si vzala na pomoc knihu Františka Kučery o historii naší obce a třebaže jde o útlou knížku, našla jsem v ní pár poznatků, které by mohly být určitou stopou v pátrání po vysvětlení toho, proč si lidé těchto dvou vesnic ne vždy padli do noty.

Mladočov měl 300 let dějiny společné s Desnou (administrativně spojení), nikoliv s Poříčím, což je nezanedbatelně dlouhý úsek. **80 let byl zcela samostatnou obcí**, čehož prý dosáhli mladočovští radní po mnohaletém úsilí, a zůstala jí až do roku 1964, kdy se na 12 let do roku 1976 připojil k Poříčí.

Zato **Zrnětín** je již **od 16. století přivtělen k Poříčí**, tamější lidé jsou tedy staletou minulostí své osady silněji svázáni s Poříčím než Mladočov. Jejich komunitní duch byl jistě časem posílen k soudružnosti s Poříčím. A tak je docela možné, že historický vývoj, jak se otiskl do duší či kolektivní paměti lidí, způsobil, že duch Zrnětína má prostě blíže k Poříčí než k Mladočovu a z mého pohledu budou tyto dvě osady vždy inklinovat k určitému spojení a jejich občané si jako rodina volit raději lidi z těchto dvou osad. Jeden pamětník z Mladočova mi vyprávěl, že už za jeho mládí, když skončila v zimě škola, koulovačky probíhaly v přirozeně se vytvořených skupinkách, kdy třeba Zrnětáci bojovali proti Mladočovákům.

Byly však i jiné podstatnější historické

skutečnosti v osudech Mladočova a svazku Poříčí/Zrnětín, které určovaly rozdíly mezi těmito vesnicemi a mohly způsobit i nepřátelské naladění. V roce 1582 koupilo Mladočov a Desnou město **Litomyšl** (kromě rychty v Desné, která jediná byla podřízená zámecké vrchnosti a nikdy prý nepatřila městu). Poříčí a Zrnětín zůstaly ve **vlastnictví zámeckých pánů**. Proč jde o podstatné rozdíly? Protože to mohlo způsobit, a zdůrazňuju, že jde jen o mou domněnku, že lidé v Mladočově se možná měli o něco lépe než ve dvou druhých osadách, a kdo ví, lidé v Poříčí si proto mohli remcat, jak se ti Mladočováci mají přece jen o něco lépe než oni.

Zaprvé pan Kučera totiž píše: *“Hlavní příčinou celkově nízké výtežnosti hospodaření v Poříčí a Zrnětíně byla zřejmě vysoká míra robot a dalších zatěžujících povinností a přímých úhon, kterým byli poddaní zámeckého panství Trautmannsdorfů vystavováni ve srovnání s poddanými města Litomyšle, což je případ Mladočova.”* Když se dělala v roce 1674 tzv. revizitace berní ruly, což byl jakýsi nový (dle reálné situace přehodnocený) soupis daňových povinností poddaných, **půda** v Mladočově byla ohodnocena **výšší hodnotou** (2) prostřední, než půda ve výše zmíněných dvou osadách *“což plyne jak z lepšího složení půdy, tak i ze sklonitosti reliéfu polí, v porovnání s Poříčím a Zrnětínem.* Ještě jednou: Mladočováci byli nevolnictvím nejspíš o něco méně zatěžováni, a v důsledku toho se mohli i lépe starat o vlastní hospodářství, mít víc zvířat, víc hnoje, zlepšovat hnojem výtežnost půdy a vůbec se těšit ze zemědělské činnosti.

Zadruhé Mladočov nepatřil zámecké vrchnosti a zřejmě se měl proto o něco lépe, neboť lidé z Mladočova se **neúčastnili povstání Matěje Abraháma** a Abrahám to ani od nich nečekal, jinak

by jim on nebo jeho lidé přišli hrozit, ať se k jeho akci přidají, nebo jim podpálí statek, což od něho nebylo zrovna nejčistší. V Poříčí a Zrnětíně v té době mohlo být obecně **víc nespokojenců než v Mladočově** a nevíme, zda srovnáváním životní úrovně, jakou měli mladočovští, mohli být nepřátelsky i vůči nim naladění (nejenom vůči zámeckým pánům). Každopádně je mohly závazky a daně vrchnosti vůbec i

demotivovat od pozitivnějšího prožívání zemědělské

činnosti.

Další rozdíly mezi osadami je možné spatřovat třeba v tom, že Mladočov jistou dobu patřil mezi osady, které spravoval **rytíř či měšťan Toulouvec**. V seznamu jeho vesnic je sice Mladočov nebo Budislav, nikoliv však Poříčí. Výhoda či privilegium, které z toho měli v Mladočově, bylo později to, že třeba zrušil praxi “odúmrtí” (dědictví bez dědice). V moderním právu když se dnes nenajde dědic, majetek (**odúmrtí**) připadne státu – od roku 2014 se ale rozšířil okruh dědiců. Jenomže tehdy přešla na krále či vrchnost po úmrtí držitele usedlost vždy, když nebyl mužský potomek, takže rodina či rod mohl přijít o majetek budovaný po generace. Jen v některých českých městech mohly dědit ženy. Nyní však za Toulouvce jen když se nikdo z příbuzných nepřihlásil o dědictví, připadla usedlost jeho špitálu. Šlo ve skutečnosti už o dědičný nájem (za jistý poplatek ho mohla rodina používat pořád) To však vlastně platí i dnes- domy si prakticky “dědičně pronajímáme” od státu: splatíme sice hypotéku, ale dům nám pak patří i nepatří, protože je tu ještě daň z nemovitosti – zkusme ji přestat platit, a uviděli bychom, komu dům patří. Ale tehdy to byl velký pokrok: *“...tím toulouvec zbavil své poddané tíživého jha,”* psal pan Kučera, ale opět v souvislosti s Mladočovem, nikoliv s Poříčím.

Dále po vyhlášení tolerančního patentu působily na Litomyšlsku náboženské sekty (píše se o nich třeba v románu Terezy Novákové Děti čistého živého). Zdá se ale, že rezistence vůči návratu ke katolické víře byla silnější v Mladočově. Asi v něm byli sedláci, co měli svou hlavu dubovou. Ve druhé polovině 18. století se objevili ve zdejší kraji vyznavači berankové víry a deisté. V Mladočově se k deismu hlásili lidé z dnešního statku čp 7 (“Dudmanovi”), na stejném čp do 1. pol. 90. let 20. století vyznávali husitskou církev (Bártovi), v roce 1880 byli v Zrnětíně a Poříčí **jen 2** nekatolíci, ale ještě **19 v Mladočově**.

Jak jsem zmiňovala již v minulém čísle Vidlí, po vzniku Československa se začal rozvíjet politický život, ale v těchto tří osadách jen pomalu, protože žily spíš náboženským životem, to měly nejspíš společné. Ale z dostupných informací vyplývají další rozdíly mezi Mladočovem a Poříčím, které se rozvíjely po roce 1918. V následujících letech se začal projevovat jistý rozdíl v převažujícím politickém přesvědčení občanů Poříčí a občanů Mladočova. Zatímco Poříčí patřilo vždy **Lidovcům**, v Mladočově měla silné postavení Republikánská strana zemědělského a malorolnického lidu (republikáni,

neboli **agrárníci**). Jeden příklad za všechny: v roce 1920 při volbách do Poslanecké sněmovny získali v Poříčí Lidovci **téměř 80 %** hlasů, zatímco v Mladočově **vyhráli “republikáni”**, tedy Lidovci museli dostat minimálně o 30 % méně hlasů než v Poříčí. Je ale možné, že v samotném Mladočově to věřilo a že se názorově zdejší Lidovci rozcházeli s agrárníky, kteří náboženství považovali za věc soukromou a kteří chtěli, aby sedláky zastupoval sedlák (agrárník čili republikán), ne Lidovec. Jak by tomu bylo dnes netušíme, protože volby jsou anonymní a sčítají se hlasy ze všech vesnic. Troufám si však tvrdit, že kdyby měly rozhodovat jen hlasy z Mladočova o složení zastupitelstva, patrně by vypadalo jinak – bylo by v ní pravděpodobně zastoupeno více hospodářů.

Kapitolou samou o sobě jsou 50. léta a odolnost sedláků (i malých) z Mladočova vůči stupňujícímu se politickému tlaku na zřízení **JZD**, které nakonec bylo v Mladočově ustanoveno jako **jedno z posledních na okrese**. Tím se tedy Mladočov odlišoval už nejen od Poříčí, ale od většiny vesnic, kde musel být ten odpor asi o něco menší.

Poříčí, jak chápu, žehralo na to, že musí být od roku 1976 pod Dolním Újezdem. Nyní se jeho role obrátila - Mladočov je nyní **pod demokratickým útlakem** Poříčí (které férové vedení by neustavilo osadní výbor zastupující zájmy místní části Mladočov, který nemá žádného zastupitele, a které férové vedení by ani nesdělilo, z jakých přesných důvodů, jak velí zákon o “kvalifikované žádosti”?).

I dnes je v Mladočově významná skupina občanů, kteří jsou **“smýšlení nepokrokového”** v souvislosti s postojem k plánované **kanalizaci**, kterou si pro Mladočov vymyslelo zastupitelstvo obce Poříčí u L., složené sice z počestných občanů Zrnětína a Poříčí, ale lidí, kteří v Mladočově nežijí. Je to podobné, jako když soudruzi v Bruselu přikazují ČR, kolik uprchlíků má přijmout.. Čím větší je nějaký celek, tím větší je nějaká menšina, která je “demokraticky” utlačována, a pak ji zbývá leda ještě pohotovost k občanské neposlušnosti (pokud není příliš zastrášení). Lze předpokládat, že oni předkové, mladočovští radní, kteří ve 2. polovině 19. století bojovali za osamostatnění Mladočova od Desné, by byli dnešním postavením Mladočova pravděpodobně překvapeni a zklamáni.

Nedomnívám se, že by dnes mezi lidmi či celými osadami panovala nějaká zvláštní závist. Je prostě faktem, že mladočovští nemají v současné době místo, kde by se mohli v hojnějším počtu scházet; nemají na rozdíl od dvou ostatních osad ani jehličnan jako vánoční strom, třebaže by se pro něho našlo místo pod křížem na rovině pod kostelem -revitalizace na něho nepamatovala. Rozkoly mezi lidmi či celými osadami jsou možná spíš proto, že

prostě **každá strana sleduje rozdílné zájmy** a nedaří se jim mezi sebou komunikace a jednání. Olej do ohně přidala před rokem paní Anna Faltysová, která napsala dopis, kde některé údaje neopodstatnila, logicky nejsou ničím konkrétním podloženy. A nezapomeňme, že tyto pomluvy ji podepsalo asi **145 sousedů** včetně pana starosty a za ty, co se nepodepsali, se podepsala za ně tím, že napsala “*Za CELÉ Poříčí*”. Netvrdíme, že by ji dopis všichni dnes opět podepsali. Mám jen obavu, že tím udělala medvědí službu tomu, koho tak nekriticky a neobjektivně velebila. A vysloveně ponižující a pomlouvačný a v podstatě dále poškozující vztahy mezi Mladočovem a Poříčím je její obecný, z ničeho logicky nevyvozený a ničím nepodložený výrok: “*Paní Dudmanová a její příznivci z Mladočova, nesaháte panu Boštíkovi ani po kotníky.*” (viz obrázek, který její výrok ilustruje).

Zejména pan místostarosta Pavel Boštík (pro něhož už někdy pracovali další dva zastupitelé otec a syn Faltysovi, dcera také sedí v zastupitelstvu a nevíme, zda se to netýká i bratra pana starosty) může být vnímám, že se nachází v konfliktu zájmů – pokud hlasuje pro věci (nebo s jejich nápady přichází), které mohou být pro něho jako soukromou osobu činnou v oblasti stavebnictví přínosnou. (Dosud jsme neobdrželi odpověď na kvalifikovanou žádost, kolik proběhlo výběrových řízení za posledních 8 let a kolik jich vyhrálo Stavební sdružení, v němž figuroval jako jednatel). I on by měl paní Faltysové pomoci opodstatnit její výroky z dopisu z loňského roku a obhájit pozici nadčlověka. Dokonce, co se týče kanalizace – zasítované parcely se lépe prodají a již se může lépe stavět. Čas ukáže, zda v obci bude více stavebních parcel, nebo zda se víc lidí pustí do hospodaření jako Mladočováci - třeba do chovů daňků. Zatím v obci kolují jen fámy.

Spíš tedy v konfliktech různých zájmů ale obecně vidím příčinu nepochopení a nesváru, nikoliv v nějakém epigenetickém kódu (dědičné paměti). Ten říká, že druhou a další generaci učíme, koho má

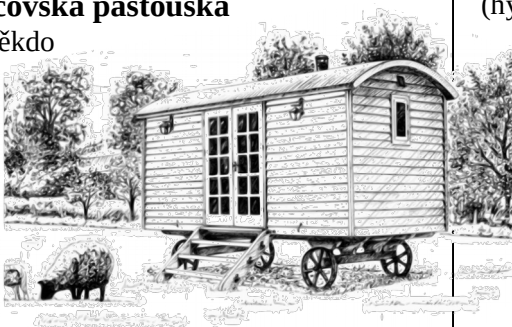
nenávidět, a ta následující to už ví, už se s touto informací narodila a má to “v genech”.

Je však v pořádku a vlastně morální povinností, aby obyčejný občan nadále hájil své zájmy podle svého vědomí a svědomí (i když ho budou druzí obviňovat z čehokoliv, třeba z “přivandrovalectví”) a aby bděl a nenechal si namluvit nějakou petici, že “poštvává lidi proti vedení obce”, že “hlavně je už všecko za náma” a jediné, co chceme, je klid. **“Kdo totiž spí v demokracii, probudí se do diktatury.”**

Případ Mladočovská pastouška

Pokud se někdo

ocitne v
nějaké tísní
(vítr mu
odnesl dům a
milion jiných
možných
tragédií)
přirozeným
instinktem je

vyvíjet o to větší úsilí, aby se z takové situace dostal a neprohluboval ji -aby za ním zůstala jako cenná životní zkušenost, po které bude vděčný za lepší časy. Budeme-li ale neustále spoléhat na stát a sociální systém, nenaučíme se přebírat zodpovědnost za svůj život a také u další generace se může (ale nemusí) vytvářet jistá **nároková mentalita** podle stejné zažité šablony, jaká byla k vidění u rodičů. Je humánní pomáhat, ale také neohrožovat v prvé řadě sami sebe, jako osobu i jako civilizaci. Co je to chudoba je ale relativní (Záleží, s čím to člověk srovnává, zda se sám cítí subjektivně chudý). (Více k tématu je také v rozhovoru s doktorem Jirkou)

Někteří lidé v ČR jsou podle standardů 21. století chudobní, u některých jde o skutečnou existenciální krizi, u jiných také o tzv. druhotnou chudobu způsobenou nehospodárností domácnosti – místo 2 kg brambor si koupí již zpracovaný výrobek (bramborové přesolené lupínky smažené v tom nejlevnějším oleji a prodávané v poloprázdném sáčku plném vzduchu). To by ale musely existovat “lístky na naturální dávky základních surovin k vaření”.

V naší obci se objevily kvůli nedorozumnění **dva do jisté míry uměle polarizované tábory**: První strana (“obec”) přišla s úspěšným záměrem – koupit nemovitost v Mladočově po zesnulém panu Janu Košnarovi a do nájmu zde přestěhovat jednu rodinu z jiné nemovitosti v Poříčí, kde ji končil nájem. Tato první strana tvrdila, že to byl údajně sociální odbor, který ji požádal, aby obec pomohla rodině koupením nějaké nemovitosti do majetku obce, aby ji tam mohli přestěhovat do nájmu. Obec

jim tak měla pomoci, aby “nezůstaly děti na ulici”. Vedení obce tvrdí, že by se vlastně koupil domu v Mladočově neutrácelo veřejné prostředky - do několika let by dům, respektive půjčku, kterou by si na něho musela vzít, měla splacenou ze samotného nájmu (tedy ze sociálních dávek). Kromě toho je jasné, že by obci zůstal i nadále nesnížený počet občanů a občánek. Zní to takto velmi pěkně a ze slova vedení obce vyplývá, že kdo by s koupí nemovitostí za veřejné prostředky nesouhlasil, je zodpovědný za děti na ulici a má vlčí morálku (hyenismus). Aspoň takto jednoduše to vidí “obec”.

Podobné soudy za nepřítomnosti mladočovských o jejich hyenismu nejen účelově zjednodušují realitu, aby druhá strana nejspíš vypadala lépe (jako charita), ale vzhledem k absenci diskuse s občany Mladočova jsou zcela **neoprávněné**.

Vedení obce ovšem o svém záměru (utratit cca půl milionu korun) žádnou diskusi s občany Mladočova, pokud vím, nevedlo, moje a Neilovy pokusy o ní likvidovalo voláním policie či žádostí, at' svůj dotaz napíšu písemně (do 60 dnů ze zákona bych se dočkala asi i odpovědi, ale to už by obec peníze utratila). Když hovořím o občanech Mladočova, kteří nám dali podpis na petici, aby *obec neutrácela veřejné prostředky za nákup starého domu*, hovořím o lidech, kteří se usilovně snaží žít důstojně a odpovědně, pokud jde o všechny náklady na bydlení a domácí hospodaření. Tito občané mají domy v osobním vlastnictví. **Možná se jim jen nelíbilo, že chce obec bez diskuse s nimi utratit půl milionu korun. Jde také o jejich půl milionu korun. Občané Mladočova měli možná obavu, aby se s nájemníky neubytovávalo to, co jim znemožňuje najít si podnájem za užití neviditelné ruky trhu.** V každém případě byla petice **demokratickým vyjádřením jejich názoru**. Tečka. Bohužel obec si tento legitimní demokratický krok vykládá jinak – jako vyjádření nenávisti. Ve skutečnosti by měla být i pro ně samoté signálem, aby se zamyslelo samo nad sebou ohledně demokracie v Mladočově a transparentnosti svých kroků.

O nenávisti nemůže být řeč, a to si dovolím tvrdit už proto, že s Neilem o nenávisti již něco víme a rozhodně ji nehodláme napodobovat - vůči nám samotným ji bezostyšně a nepokrytě opakovaně vyjádřily některé osoby, jako jsou paní Voralová, Faltysová a jiní, kteří nám několikrát po zasedání zastupitelstva sdělili, abychom se *odstěhovali* nebo *táhli, odkud jsme přišli*, aby byl “klid”; jednou začaly náhle tlouct židlemi o podlahu (!), aniž bychom tušili, s čím konkrétním tyto nenavistné šikanózní projevy věcně souvisejí. Nenávist ne, údiv ano. Ještě štěstí, že takoví lidé nemají v rukou

mocenské nástroje 50. let, které by jim vysídlení umožňovaly. Zkrátka nás, kteří jsme si nemovitosti koupili za vlastní peníze, by se zbavit chtěli.

Druhá strana (alespoň my s Neilem) totiž všechno vidí poněkud složitěji. Vzhledem k tomu, že nám záleží na tom, aby v Mladočově nebyly prázdné domy, pomáhala jsem z vlastní iniciativy (se souhlasem majitelů domu po p. Košnarovi), nabízet dům k prodeji další internetovou inzercí. Tak jsme se průběžně dovídali o žádosti pana Pavla Boštíka, aby dům oné rodině pronajali poté, co několik z nás již odmítlo pronajmout ji své domy. Později, že pokud se neprodá do poloviny července, že ji kupuje obec za jediným známým účelem. Ještě včera (24.9.) mě jedna rodina (kupci) kontaktovala.

Pokud bych jako soukromá osoba měla úmysl pronajmout někomu dům, ostražitost a zodpovědnost by byla na místě – chtěla bych reference (a ne jednu). Poptala bych se, kdože to je, kdo má o mé ubytování (v privátu) zájem. A kolik jich je – jeden člověk, co tráví většinu času v práci, opotřebuje byt jinak než vícečlenná rodina. Zeptala bych se třeba předchozích majitelů na platební kázeň ohledně nájemného. Pokud bych zažila rozlobeného pana domácího, kterému předchází nájemník zůstal dlužit desítky tisíc korun, asi bych opravdu hodně váhala.

Když jsem slyšela, že chce obec kupovat nemovitost čp. 17 za veřejné prostředky, chtěla jsem vědět více. Ono se totiž snáze pomáhá, když to není z vlastní kapsy. (Kdo ví, pokud bych chodila po obci s kloboukem, kolik bych na koupi takového “azylového domu” vybrala, kolik by lidé dali ze svého přebytku i z nedostatku). I sociální dávky, i “evropské” peníze, dotace a granty – to všechno jsou veřejné prostředky, tedy peníze nás všech. Vedení obce se však o reference a obavy nezajímalo, aby je mohlo utiší.

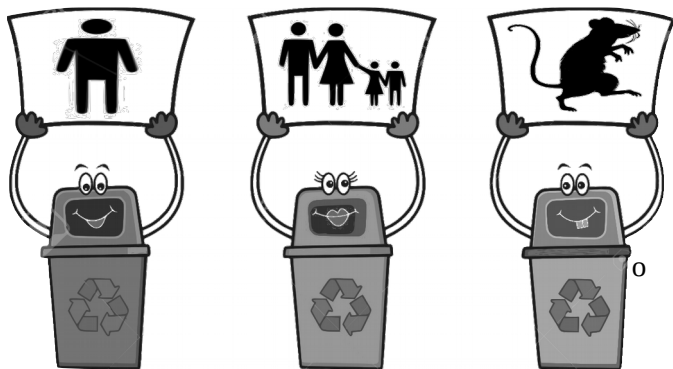
Na dotaz, proč vedení obce s Mladočováky o svém záměru předem nediskutovalo, nám bylo až na schůzi zastupitelstva sděleno, že (před tím pan starosta v době úředních hodin na Neila, který přišel s tímto dotazem, ihned volal policii, že ho prý “napadl”): “...když mám nějaký záměr, musím ho mít něčím podložený”, tzn. *zastupitelstvem schválenou smlouvu o koupi, smlouvu s bankou o půjčce.*” Zkrátka **až se udělají všechny kroky**, teprve pak se (možná) zeptáme na něco i občanů. **Je nebezpečné sdělovat občanům něco dřív.** Jenomže pouhý záměr či myšlenka nepotřebuje být podložena žádnými kroky. Je životaschopná sama o sobě. Je to stejné, jako kdybych nakoupila letenky, zajistila cestovní pojištění, naočkovala děti proti tropickým nemocem a teprve pak se zeptala manžela, co by tak řekl mému “záměru” letět na dovolenou. Takovou demokracii bych v rodině mít nechtěla. Ne jinak tomu bylo se záměrem kanalizace: “..jenom

zjišťujeme, kolik by stála”, slyšeli jsme před časem, místo aby se udělala anonymní anketa, zda bychom o ní vůbec v Mladočově všichni stáli, i kdyby byla “zadarmo”. Dnes však už hovoří Poříčský zpravodaj úplně jinak, a sice že pro Zrnětín a zbytek Poříčí *budou shánět peníze*, nikoliv, že *už už brzy uvidíme, kolik by ta kanalizace stála*. Když se peníze seženou, tak je to asi jedno, kolik to stojí? Nezapomeňme, že “dotace” nepadají z nebe, jsou to naše peníze a že zhruba 30 % výdajů by muselo jít z obecního rozpočtu.

Jediný způsob poté, co pan starosta nechtěl zahájit o věci žádnou diskusi, bylo napsat petici, která by onu diskusi aspoň zahájila. Je-li totiž zastupitelstvo přesvědčeno o tom, že je to tak báječná a bohubíká věc – kupovat nemovitost za veřejné prostředky jako obecní pastoušku, **jistě se bude snažit občané Mladočova o svém záměru lépe informovat, utiší jejich obavy, ukázat, že jedná a bude jednat i v jejich zájmu a vyžádat si po vyjasnění věci odvolání jejich podpisů, aby si to legitimizovalo.** Leda že ho obavy, názory a pocity občanů Mladočova vůbec nezajímají. Diskuse však žádná neproběhla a nemělo smysl ji zahajovat ani na zasedání zastupitelstva, kde se diskuse v pravém slova smyslu nekoná, a to jednak z podstaty jednacího řádu, který dává občanovi **jen JEDNOU 2 minuty** na vyjádření se **k bodu** (nikoliv k vyjádření se k tomu, co řekl druhý a třetí, nejde o diskusi, ať trvá, jak trvá) a především z podstaty toho, jak si vykládá obec Zákon o obcích.

Na celý záměr obce je třeba také nahlížet v kontextu sociální politiky obce obecně. Je etické chtít třeba po dětech, které nejsou vydělečně činné, aby platily za “svou” neviditelnou popelnici? Technické služby nejspíš vědí, jakou vyhlášku obec může ohledně popelnice přijmout. Pokud je však vyhláška neetická, mohla by obec platit za děti popelnici sama z obecního rozpočtu. Alespoň některé obce to tak dělají (ani dospělí neplatí), a proto nemusejí lidem sdělovat radostnou novinu, a sice že technické služby nezvýšily cenu za odvoz odpadů. Nebo by mohlo být dáno lidem na výběr: udělá se revitalizace zeleně a 30 % její ceny půjde z rozpočtu obce, nebo se bez revitalizace obejdeme a těch 30 % půjde na popelnice zdarma. Náš názor je ten, že **pokud před domem stojí jedna popelnice, pak by se mělo platit za jednu popelnici.** Tečka. Ostatně lze předpokládat, že 4 lidé v jednom domě vyprodukují méně odpadu než 4 lidé ve čtyřech domech. 0 lidí = 1 popelnice; 1 člověk = 1 popelnice, 4 lidé = platba za 4 popelnice dle počtu osob, které bydlí v domě s jednou popelnicí, prostě logiku nemá.

Jaký zájem měla obec na tom, aby se prodala nemovitost v Poříčí, aby se vyprázdnila? Nevíme nic

tom, že by obec chtěla pomoci nějakou finanční částkou zlepšit podmínky bydlení pro rodinu s nezletilými v Mladočově z bývalé hospody a tato nemusela tak z obce odejít. Jejich dům se přitom neprodával a v nájmu v něm nebyli. Pokud víme, máma s nezletilými dětmi nejspíš do podnájmu neodešla.

Obávám se, že skupina občanů, která přichází na zasedání zastupitelstva nemá kontext a vychází z jednostranných názorů - z jejich pohledu působí provokativně, že se ten Angličan ptá starosty na jakousi policii, proč že ji starosta volal, když za ním přišel se slušnou otázkou. A nevádí jim, že mu starosta neodpovídá. A panu starostovi se daří takový **dotaz ignorovat** a nikdo z publika ani zastupitelstva složeného ze skalních fanoušků vedení obce nevolá po tom, aby se i jemu odpovědělo. **Odpověď na takovou otázku byla přitom základem k bodu Petice.** Bylo by však omylem domnívat se, že zasedání zastupitelstva je schůze se vzájemnou výměnou názorů - kdo chce, může si 2 minuty řečnit, ale **nemůže čekat opravdovou diskusi, sám reagovat, protože právo slova k jednomu bodu má jen 1x (!).** Takže jakápak diskuse! Kdo věcně zareaguje, je napomenut, že **nedostal slovo, nebo že ho už měl.** Na demokratickou diskusi zde asi není čas, to by se asi s *takovou nic neudělalo*. V továrně Toyota se zastaví i celá pásová výroba, pokud má nějaký dělník zádrhel a nezvládá něco přišroubovat, něčemu nerozumí a je dezorientovaný.

Pokud vím, pan starosta po obdržení petice pobíhal překotně pak po Mladočovu a individuálně oslovoval sousedy, proč ji podepsali. Zajímavé je, že mě, která petici po neochotě pana starosty hovořit sestavila, neoslovil - mohla bych k ní říci přitom asi nejvíc. Petici lze chápat i takto: *zvolili jsme si vás, ale to neznamená, že o takto citlivých věcech, jako je stěhování sociálně slabších lidí do bezprostřední blízkosti našich nemovitostí za naše peníze, s námi nemůžete dát nejprve řeč, že chceme, abyste obešli náš názor, naše obavy a pocity.* Není to o rodině, která přinesla do Mladočova pozitivní energii do jinak prázdného posmutnělého domu, ale o zastupitelstvu.

Jednání obce, jejich urážky vinící nás z vlčí

morálky akorát zbytečně prohlubují nevraživost mezi okruhem skalních příznivců vedení obce vůči Mladočovákům (výjma příznivců vedení obce) a vytváří mezi nimi zvláštní pocity. Někteří z nás to mohou vnímat jako velmi nekomunální.

Do budoucna chci zdůraznit, že hodlám trvat na tom, aby vedení obce s lidmi z místní části Mladočov více komunikovalo a zkoumalo jeho pocity a názory, zvláště, když se jejich kroky týkají i nás. Nejhorší je o ničem s občany nediskutovat a jednat o nich bez nich. Na závěr k zamýšlení jeden citát: *“Masy nikdy nepřahly po pravdě. Od skutečností, které se jim nelíbí, se odvrací a dávají přednost tomu uctívat omyl jako svého Boha. Ten, který je umí klamat, se stává jejich pánem. Ten, který se je pokouší probudit, je vždy jejich obětí...”* Gustav le Bon, 1895

* **Obecní pastouška:** Stavení, které původně sloužilo jako příbytek obecních pastýřů a sluhů. Po zániku společné pastvy dobytka (koncem 19. a počátkem 20. století) se obecní pastouška využívala pro bydlení obecních chudých, šlo o azylový dům. V 19. století, kdy lidé neznali starobní důchody, nemocenské pojištění ani jiné sociální dávky, byla pastouška jedinou nadějí chudých a nemajetných.

Ze zasedání zastupitelstva obce Poříčí u Litomyšle dne 22.7. 2015

Program:

1. Smlouva o dílo – oprava místních komunikací
2. Žádost o příspěvek – Myslivecké sdružení Poříčí u Litomyšle
3. Petice občanů Mladočova

V Lidovém domě ve velkém sále, kde zastupitelstvo není částečně schováno za sloupky, se konalo zasedání. Každý občan může vidět, jak zastupitelé vypadají a může je i zkusit oslovit. **Občan má ze zákona právo se vyjádřit ke každému bodu ještě “před jeho schválením”. Ale ne každý zastupitel to ví, že?** Již v úvodu, kdy zbývalo do zahájení schůze pár minut, se Neil tázal pana starosty, proč mu v době úředních hodin neodpověděl na slušnou otázku ohledně záměru obce kupovat dům po panu Košnarovi, a místo toho poslal na něho policii- *vždyť je zde pro lidi*. Pan starosta neodpověděl. Na pana Jiřího Bartoše (zastupitele ze Zrnětína) nejspíš také dofoukl nepřátelský vítr vanoucí od pana starosty, a tak mu přidal na síle domněle vtipnými slovy, že *no právě, že starosta je tu pro lidi*. Zkrátka, že Neil člověk není. **Když někdo sedící v zastupitelstvu něco tak laciného a hloupého prohlásí (za tichého souhlasu, či spokojeného úsměvu, a tedy morální**

zodpovědnosti všech ostatních zastupitelů), pak se není čemu divit, že nikdo ze zastupitelstva pořád nechápe a nepřipustí si, že se Dudmanovi, cítí být tímto kolektivem šikanováni. Morální

zodpovědnost za to nese každý jeden zastupitel, který se proti

No, právě, že je tu pro lidi.

výrokům kolegy neohradí,

neukáže,

že má svůj názor, a

jen pasivně přitaká. Každopádně k Neilově dotazu zde můžeme připomenout něco ze Zákona o obcích &16, odstavec 2 g) říká, že občané mohou podávat orgánům obce návrhy, připomínky a podněty; orgány obce je vyřizují bezodkladně, nejdéle však do 60 dnů, jde-li o působnost zastupitelstva obce, nejpozději do 90 dnů." Když jsme před časem poslali všem zastupitelům Výzvu k odvolání pana starosty, nikdo z nich to ani nenavrhl jako bod programu ani nám na to písemně nezareagoval, čímž ovšem porušili ono **písmeno g)** Zákona o obcích.

O prvních dvou bodech schůze netřeba zde moc referovat. K tomu třetímu už není nic moc co zásadního dodat, psali jsme k tomu více v článku výše Případ Mladočovská pastouška. Je víc než jasné, že skupina lidí, která tam na zasedání přijde, neznala kontext třetího z projednávaných bodů z našeho pohledu. Všechny komentáře, s nimiž přicházeli lidé z publika, zejména ženy z Poříčí příliš s věcí přímo nesouvisí, je šílené, až kam jsou někteří lidé schopni rozvinout své úvahy – paní Rejmanová, jak to jen mohla podepsat, když ji samotnou kdysi sociálka ukradla. Dudmanovi by nejspíš chtěli i dnes krást děti do domovů jako komunisté Milušku a Martičku. Sama voda.

Klíčovou byla totiž otázka, kterou se Neil snažil položit panu starostovi v samém úvodu. V chaosu, který nejspíš vyhovuje vedení obce, se pěkně zamaskovalo, že pan starosta na ní nereagoval. Občan má právo na 2minutové slovo a pokud se v nich na něco ptá, starosta by mu měl odpovědět. Neil má právo slova nejen proto, že v obci vlastní nemovitosti, ale že mu Ministerstvo vnitra ČR přidělilo kromě RČ i průkaz o přechodném pobytu v obci Poříčí u L., což ho dokonce opravňuje jít ke komunálním volbám, pokud obec jen požádá o zápis do dodatku stálého seznamu voličů. (!) A naopak - Češi by mohli jít k volbám ve Velké Británii, pokud

tam mají přechodné bydliště, o které si ale ani nemusejí, pokud nechtějí volit, kvůli Schengenskému prostoru požádat.

Neilova otázka byla klíčová: od odmítnutí mu odpovědět jednou v úředních hodinách, jak to všechno je, pak už vedla cesta jen k poslání petice. Pan místostarosta pak celou petici demagogicky okomentoval takto: "Jak si může někdo vůbec osobovat právo rozhodovat o druhém, kde bude bydlet? Nikdo prý nepsal petice proti Dudmanovým či Přikrylovým." Pan místostarosta nejspíš nečetl znění petice a za 25 svého působení na obci nepochopil, co jsou to veřejné prostředky; nebo je pro něho nepřijatelné, aby ON o tom nemohl rozhodovat. Zeptám se jinak: "Jak si vůbec pan místostarosta osobuje právo zpochybňovat moje právo se ptát, jak hodlá vedení obce naložit s mými (!), tvými, našimi penězi?"

Pan Dudman vyvíjí od samého začátku, co se sem přistěhoval, aktivitu...

Obě zmíněné rodiny si své nemovitosti kupovaly ze svých vlastních prostředků.

"Zlatým hřebem" bylo vystoupení dědečka Josefa Boštíků z Mladočova. Dal by se zařadit pod nový bod Různé, který inicioval a k němuž se připojili občané z Poříčí a Zrnětína a který by se mohl nazvat *Osobní útoky na Dudmanovy*, které na zasedání zastupitelstva obce vlastně vůbec nepatří, a to vůči nikomu. Tam by se měly projednávat, a to řádně záležitosti veřejného zájmu. Pan starosta navíc projevil **nerovný přístup k občanům**, protože jednak vůbec nenapomenul občany, že nejde o věci veřejné, ale osobní, a jednak očividně dával některým občanům delší časový prostor než nám.

K proslovu pana Josefa Boštíka můžeme jen stručně reagovat takto: Mýlí se, pokud tvrdí, že od samého počátku, co jsme se sem nastěhovali, vyvíjíme aktivitu. Do loňského roku (tedy od roku 2009-2014) jsme neměli potřebu žádnou aktivitu vyvíjet. Byli jsme "zalezlí jak krtci", jak by řekl pan

Košnar. I kdyby – je něco špatného na aktivitě? **Snem**

každého zastupitele by měl být aktivní

občan. Mým snem je mít

takovou důvěru ve vedení obce,

že mě nemusí vůbec nic zajímat,

co dělá, nemusím se starat, od

starosty je "starost-a". Mýlí se pan

Boštík, pokud vyhrožuje, že Neila

někdo z lidí vyvede (nevšiml si, že se

N. právem domáhal odpovědi na otázku, proč na něho pořád starosta posílá policii). Nikomu

Hmm, aktivní občané, Mladočovské vidle...

nepřísluší nikoho vyvádět, k tomu nemá kompetence. Ano, již to jednou učinili a nebylo to v pořádku, proto to byl nejspíš pan Josef Boštík a ne oni, kdo tím nyní hrozil.

Pokud nás viní z “rozeštvávání” lidí proti vedení obce, aniž by uměl konkrétně a srozumitelně vysvětlit, co tím má přesně na mysli, popsat, jak přesně tento náš “proces” (rozeštvávání lidí) vlastně probíhá a jak se to konkrétně u těch lidí, kteří tímto procesem prošli, projevuje, snižuje se k praktikám totalitních soudruhů, kteří s oblibou používali podobnou rétoriku, aby se vypořádali s opozicí, s “reakčními živly”. Jejich cílem bylo pomocí obecného (nevěcného) hodnocení zdiskreditovat ty, kteří pouze zpochybňují režim, dovolují si ho kritizovat a oponovat mu. Byli nálepkováni obecně jako “štváci proti režimu”, “rozvraceči republiky” či “nepřátelé pracujícího lidu a socialismu”, nebo “osoby smýšlení nepokrokového, které brzdí rozvoj”. Kromě toho, že na nás jen pouštěl jed, jsme v jeho projevu nezaznamenali nic konkrétního, žádnou další informaci, na kterou bychom měli či mohli věcně reagovat.

Diskuse by se zrodila a byla vyvážená, pokud by se ten, po kterém se neustále plive, k němuž občané neustále hovoří a obrací se k němu, mohl k věci vyjádřit - na různá nesmyslná osočování reagovat a na čas je i zastavit (lidí tam bylo víc než Dudmanových, kromě Luďka všichni mimo Mladočov a všichni mají 2 minuty). Je hanbou, že po tom nikdo nevolal, abych dostala slovo. Dudmanová buď již slovo měla, nebo prostě už nedostala slovo, což panu Boštíkovi a ostatním včetně pana starosty krylo záda. **Diskuse je zažehnána, tleskáme sami sobě.** Připomeňme tu, že sotva se loni pan Josef Boštík hned v úvodu na setkání Mladočováků ocitl mezi nimi v menšině, ze školy bleskově utekl. Za to jeho bratr se tam držel zuby nehty, aby tam hájil “stanovisko obce”, třebaže si tam Mladočováci odhlasovali, že tam tuto osobu, co tam přišla za “obec”, nechťejí.

Paní Faltysová má starost o socializaci našeho syna- asi další bod zasedání zastupitelstva? Co bude příště? Budeme probírat účesy? Socialistický či jiný školní kolektiv je ale umělá společnost stejně starých dětí nahananých do malé místnosti, kde se mají učit životu od často jediné dospělé osoby ženského pohlaví, která možná nic jiného než školní prostředí nezažila a nikde jinde zaměstnána nebyla a z vysoké školy možná šla s omezenou životní zkušeností rovnou učit. Kde jinde ve skutečném životě než jen ve škole je ještě někde taková společnost? Takovéto vynucené sdružení (kdy si spolužáky ve třídě nikdo nevybírá) často nese riziko, že bude generovat sociální zkušenosti v podobě skupinkaření, šikany a možná, že i paní Faltysová se šikanovat naučila už

ve škole. V tom případě škola možná nebude to jediné, nejlepší a nej přirozenější místo na světě pro socializaci každého jedince, když by ho tam čekalo prostředí jako na schůzi zastupitelstva. Pokud je kolektiv 30 stejně starých dětí pro jedince natolik životně důležitý, nejlépe by na tom byly děti z dětských domovů – tam si užijou kolektivu až až. A dělejme prosím přísný rozdíl mezi třeba romskými záškoláky a mezi státem posvěceným individuálním vzděláváním, kterého by třeba ani někteří rodiče nebyli schopni. Bývá víc dětí, co chodí za školu (USA), než dětí, co se učí doma – o ty záškoláky by se měla společnost spíš starat a domškolákům dát pokoj.

Necítím potřebu takové téma někomu vnucovat. Ani já na zasedání nikoho nenapadám za to, že posílá děti či vnoučata do školy, nekomentuju, co dělá nějaký občan v soukromí, či co se zdá, že dělá, v co věří. Jenom bych si přála, aby se na zastupitelstvu obce probíraly a řádně projednávaly věci jen veřejného zájmu, co se prodiskutovávat mají, a nedocházelo tam k osobním ústním či dokonce fyzickým útokům. Navrhoju, aby paní Voralová odcházela po zasedání jako první, protože má vážný problém odolat pokušení do mě šťouchat. Pokud chce někdo odejít ihned po zasedání domů, my mu v tom bránit nebudeme.

Níže otiskujeme pozvánku na další zasedání. Za pozornost stojí nevalná transparentnost, neboli průhlednost bodů 4., 5., a 6. Názvy by měly veřejnosti přece jen občanovi poodkrývat o něco víc, aby než na schůzi vůbec přijde a bude se moci k jednotlivým bodům vyjádřit, už něco věděl. Měl by mít zpřístupněny třeba elektronicky smlouvy a protokoly, aby si je mohl přečíst a popřemýšlet, o čem bude vůbec řeč. **Natáčet si zasedání zastupitelstva na video má minimálně jednu výhodu: člověk se nad tím může zamyslet.**

Pozvánka na zasedání zastupitelstva Obce Poříčí u Litomyšle, které se koná ve **středu 7. 10. 2015** od **19.00 hod. v Kulturním domě v Poříčí.**

Program:

1. Prodej obecního pozemku p.č. 2033/2
2. Rozpočtová změna č. 2/2015
3. Smlouva o dílo – instalace měřiče rychlosti (radaru)
4. Protokol o předání a převzetí majetku [?]
5. Smlouva o převodu práv a povinností [?]
6. Veřejnoprávní smlouva o poskytnutí dotace [?]
7. Různé

Mýty a fakta

“Dudmanovi si začali. Kdyby se starali jen o svou kanalizaci a ne

o kanalizaci pro druhé.... ” (Švagrová pana starosty poté, co její manžel napadl na předminulém zasedání Neila)

Když si koupím nový TV, nestarám se, jakou TV si koupil soused. Leda že bych chtěla zjistit, jak je soused spokojený se značkou TV a velikostí obrazovky. Chci-li se připojit na plyn, tak se připojím a nestarám se, čím topí soused. V případě kanalizace je to bohužel jiné - tam se to týká VŠECH občanů v osadě, protože připojit by se museli všichni. **Žádná “naše” a “vaše” kanalizace neexistuje.** A pokud nechápeme, proč tato povinnost se připojit některé občany tak vzrušuje, zkuste se vcítit do člověka, kterému právě postavili nová sálavá kamna a sporák a vedení obce, kde nesedí jediný zastupitel za Mladočov, by přišlo s tím, že všichni se budou muset povinně napojit na plyn a topit plynem, zlikvidovat kamna bez ohledu na to, kolik stála a že dobře fungovala – už žádný kouř z komínu, natož z komínů napojeného na stará kamna! Jen závislost na veřených službách. Nebo si představte, že obec nakoupí za desítky milionů korun skvělé eko-autobusy, všichni budeme muset ze zákona dát svá auta do šrotu, ano, i Mercedesy a používat jen ty autobusy. Je to sice extrém, ale v podobné smyslu lze chápat i kanalizaci. A není úplně pravda, jak tvrdí některé úřady, že vyjde kanalizace a její chod občana “levněji”. I evropské peníze a různé dotace jsou peníze nás všech. Platí je celá naše společnost. Jde tedy o “skryté náklady”. A kdyby se vybrané peníze nepřerozdělovaly na takové a jiné projekty, daně by mohly být nižší, náš státní dluh by možná byl nižší, víc peněz by zůstalo u lidí.

Na druhou stranu obec zavírá oči před používáním herbicidu Roundup po obci, přestože je to pro přírodu a obzvláště vodní život škodlivá chemikálie (složka glyfosát) – například v Nizozemí zakázali, aby ho lidé používali pro nekomerční účely, tedy na svých zahradách a trávnících, v některých zemích musí nést nálepku “způsobuje rakovinu”.

Nejsme proti kanalizaci jako takové. V principu je to dobrá věc zejména ve městech a tam, kde je hustá zástavba (není náhoda, že se týká měst od 2000 EO). Jenže někde mají přehnatí zastupitelé. Na vesnici – pokud by to bylo možné a někdo by ji chtěl, přáli bychom mu ji. Ale ještě více tomu, kdo by si kanalizaci chtěl zaplatit ze svého. Domníváme, že vzhledem k počtu občanů Mladočova, kteří podali na Stavební úřad námitku, jediným demokratickým řešením legitimizujícím takovou stavbu by bylo uspořádat anonymní anketu, která by vše vyjasnila. Její výsledek však neznáme, dokud neproběhne.

Od samého začátku jsme měli pocit, že myšlenka kanalizace je do Mladočova tlačena poněkud

zvláštním způsobem a měli obavu, zda se “obec” zde nechystá stavět nové domy. Ukázalo se, že pan místostarosta chtěl koupit pozemky pana Rejmana. Kanalizaci zasítované pozemky se lépe prodávají. Je v pořádku hájit své zájmy, druhá věc však je prosazovat své zájmy z pozice člena zastupitelstva a hlasovat pro taková rozhodnutí, která mu mohou přinést osobní přínos. Na jednom zastupitelstvu pan místostarosta prohlásil, že je třeba *Mladočov osázet novými domky (od čp. 8 po Chotěnov)*. Zda to byl vtip, ukáže čas, stejně tak i to, zda není ve vážném konfliktu zájmu.

Někdo to na venkově prostě může vidět s ohledem na svůj zdravý selský jinak a neměl by být za svůj postoj šikanován, atakován a pohrdán. Věříme, že po období sucha, jaké jsme v létě zažívali, byli někteří lidé v ČR, kteří mají vodu jen ze studny, rádi, že vůbec mají ten záchod čím splachovat. Jaroslav Svoboda, autor knihy *Ekozahrady* k tomu píše: “Jedním z velkých omylů lidstva byl vynález dlouhatánského a drahého transportního tobogánu pro hovínka, poháněného upravenou pitnou vodou, končícího v řece, nebo ještě předtím se zastávkou v exkluzivní vířivce pořízené z našich daní, zvané čistírna. Ano, je to **KANALIZACE!** Splachovací záchod spotřebuje a znečistí mnohonásobně více pitné vody, než kolik jsou jeho uživatelé schopni vypít! Při budování kanalizací těžká technika spálí hektolitry ropy, na potrubí a skruže padne spousta betonu a plastů. Cena domů a bydlení celkově je díky podobným nesmyslným investicím o hodně dražší než je nutné. Zasítování pozemků vede k jejich zmenšování, aby se trochu ušetřilo a bylo vše blíže, a tím trpí velikost zahrad a soukromí lidí. Splachování pitnou vodou s sebou nese další výdaje na vodné a stočné. Znečišťování životního prostředí a ochuzování půdy o živiny které se z ní odebraly a měly by se do ní vrátit, bohužel zatím není započítáno. A narovinu – kdybyste si mohli vybrat (můžete), opravdu chcete vydělávat a investovat peníze pro každé hovno?”

“Dudmanovi poštvávají lidi proti vedení obce.”

Nevíme, zda ten, kdo to tvrdí, komunikuje s jinými občany a ti se mu zdají být “poštvaní” jako psi s pěnou u huby proti vedení obce. Nerozumíme, co se přesně myslí takovým výrokem, jak přesně “poštáváme” a jak se takový “poštvaný občan” konkrétně projevuje na rozdíl od nepoštvaného. A protože to nikdo nikde nspecifikoval (jde jen o obecné tvrzení), lze dojít k jedinému závěru, a sice, že jde nepochybně o reakci mířenou proti opozici. Špinění je efektivnější než věčná debata, protože bláto na člověku snadno ulpí.

V Mladočově právě vyšla kniha *Vyživující tradice*:

Kuchařka, která je výzvou pro politicky korektní výživu a diktátory ve stravování.

Autorkami knihy jsou biochemička Mary G. Enigová, PhD a odbornice na výživu Sally Fallonová, která se svým 88letým manželem, původně australským

skotákem, vlastní rodinnou farmu s krávy plemene Jersey ve státě Maryland v USA.

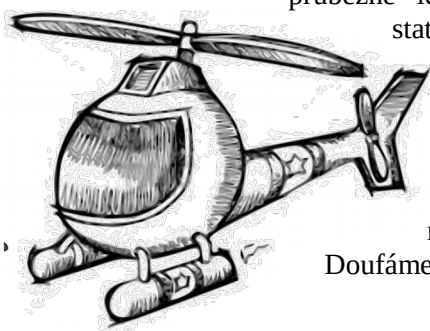
Popis: 700 stran, 1,4 kg, 25,5 x 19 x 4 cm, 570 Kč, kopie k zapůjčení je i v knihovně v Dolním Újezdu. Do češtiny přeložili a k vydání připravili Věra a Neil Dudmanovi.

Anotace: "Diktátoři stravy nechtějí, abyste věděli, že Vaše tělo potřebuje staromodní živočišné tuky... Cholesterolová teorie o škodlivosti cholesterolu z jídla si nepodává ruku s tisíciletou zkušeností lidstva.

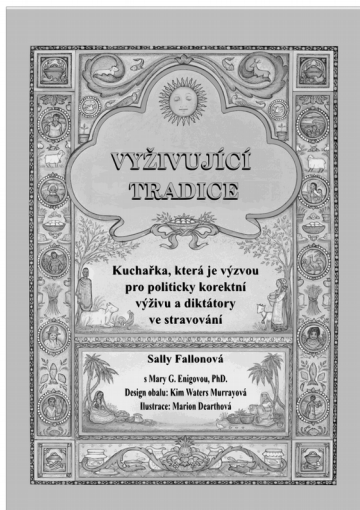
"...cítím se být podvědena těmi, kdo vydávají výživová doporučení...Vyživující tradice...by se měly vyučovat na školách, na medicíně a měly by je dostávat těhotné ženy...ubýlo by mnoho utrpení", říká v předmluvě k českému vydání česká lékařka. Kniha vychází z poznatků zubaře Westona A. Pricea (1870-1948), který věděl, že tělo je důkaz. Zkoumal zdravé domorodce po celém světě a zjišťoval, jaká výživa a jaké zásady je zdravými udělaly."

Stalo se

• Zrovna začala velká vedra, kdy se v **Poříčí pořádalo Setkání rodáků**. My nerodáci si přejeme, aby se lidé občas potěšili spolkovým životem, jednou za 10 let se obec pochlubila, jak ze státu kvete a občané se odreagovali na diskotéce. Tolerovali jsme tedy spoustu helikoptér, které nám

průběžně létaly celý den nad statkem a svůj spánek do 3. ranní hodiny jsme nedobrovolně obětovali pánu Bohu. Div, že zvuky z diskotéky neporazily ničí dům. Doufáme, že jakékoliv

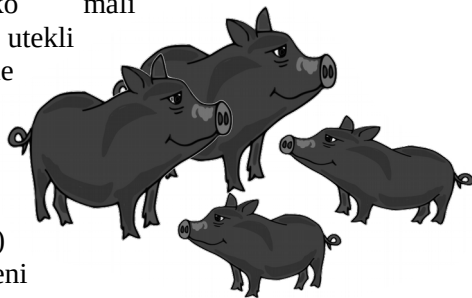
veřejné peníze, které byly na tuto akci utraceny, byly dobře a efektivně využity. Kolik na tuto akci asi přispěla obec? Jsme sami za sebe ale upřímně rádi, že podobné oslavy se nekonají každé léto jak za minulého režimu 1. máj – na 1. máje se člověk aspoň ve čer vyspal a já osobně si z průvodu užila ze všeho nejvíc Kubánce krepčící s bubínky.

• **Miloš Lenoč** oslavil v srpnu jubileum - **40. narozeniny**.

• Na **obecní studni nad Louží** se objevila zcela **nová pumpa**. Upřímně si pochvalujeme, že naše veřejné prostředky byly takto užitečně použity.

• Na statku Krejčových se objevil kus **nové vyasfaltované cesty**. Blahopřejeme ke krásné cestě a doufáme, že pokud tam nebude za průjezd vybíráno **průjezdné/mýtné** do zařízení na mince (a šraňky, co se zvednou), že jim to my sousedé budeme prozatím moci splácet aspoň úsměvem a slovy vděku za užívání této nové cesty financované ze soukromých prostředků. (Cesta původně dostala zabrat i po plynofikaci)

• **Malí černí čuníci** (4) si to špacírovali po silnici počátkem září v Mladočově. Náš úmysl zahrát a zavřít je do našeho chlívků zhatila – prasátka nestála o náš šrot a ani o přechodné bydliště. Jen vody se rychle napila. Na druhý den totéž. Zdálo se sice vypadala jako malí divočáčky, co utekli hajnému, ale Honza Lenoč nás ujistil, že patří do tábora a že tito čuníci (původně 6 kusů)

byli spatřeni jednou až Poříčí.

28.8. navštívil Mladočov opět zástupce energetické společnosti, nebo-li **šmejda**. Doufáme, že obec přijme vyhlášku a podomní obtěžující snahu o prodej v místní části Mladočov zakáže.

• Tiché **uctění památky** a vzpomínku si zaslouží **krávy** či **koně**, které se v Mladočově letos či loni nedožily podzimu.

• Po minulém zasedání přijela ke Kulturnímu domu **opět policie** a probíhá další šetření toho, co se tam vlastně seběhlo. Občas máme pocit, že lidé, kteří chodí na zasedání zastupitelstva z řad skalních příznivců vedení obce vidí něco úplně jiného, než co my, nebo mají asi kolektivní amnézii (ztrátu paměti). Vyjádřit se vystižněji k takovýmto podezřením bude možné pomocí citátů z Bible, které nás občas nutí k zamyšlení.

Nebudeš šířit falešnou pověst. Nespráhneš se se svévolníkem, aby ses stal zlovolným svědkem. Exodus: 23:1

Nebud' bezdůvodně svědkem proti bližnímu! Chceš

svými rty klamat? Žalm 24:28

Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.
Exodus 20:16

Křivý svědek nezůstane bez trestu, neunikne ten, kdo šíří lži. Žalm 19:5

Pokusy o potlačení svobody projevu v opozičních novinách Mladočovské vidle?

a) Zákon o periodickém tisku

Jednoho dne v létě jsme poštou obdrželi zdvořilou výzvu, abychom se dostavili k ústnímu jednání na Krajský úřad do Pardubic (odbor Kultury a školství) ve věci publikování věstníku Mladočovské vidle. Jde o věstník nekomerční (neprodáváme ho), vydávaný v malém nákladu z vlastních prostředků pro úzký okruh čtenářů. Netušili jsme, že **zákon o periodickém tisku** (tisk **aspoň 2x** ročně se stejným názvem a grafikou) se nevztahuje jen na časopisy na trhu plných reklam či na radniční tisk hrazený z veřejných prostředků, ale i na Vidle, tedy povinnost oznámit to Ministerstvu kultury, které nám přidělí **evidenční číslo**, a to je třeba ve svém časopise přidat k dalším povinným údajům (některé jsme ale již měli). Kromě toho musí vydavatel poslat, a to na vlastní náklady (!) povinné výtisky na cca **20 adres** (jde o Parlamentní knihovnu, Státní archiv a další knihovny ve všech krajích). Zákon nebere v potaz to, že jde o nekomerční tisk ani zřetel k výši nákladu. Jestliže 1. číslo vyšlo v nákladu 26 výtisků, jde o dost velký nepoměr k počtu povinných výtisků, že? A to už si každý rozmyslí, zda bude něco vydávat. Jak jste si možná všimli v poznámce pod čarou, máme již vše v pořádku a o událostech v Mladočově si nyní i zpětně mohou přečíst i v jiných koutech země. Vyhýbat se tomu tím, že bychom věstník pokaždé nazvali jinak, nám připadá nepraktické (vidle, hrábě...). V Pardubicích k nám byli velice vstřícní a jednali s námi profesionálně a laskavě, třebaže jsme to byli my, kdo učinili (byť nevědomky) pochybení. Dokonce nám na požádání cokoliv z našeho spisu okopírovali, dokonce za to kopírování nevzali ani korunu, dokonce na nás nevolali policii, že “neposлуoucháme jejich příkazy”, natož aby na nás vzali židli.(!)

Zjistili jsme tam ze spisu, že starosta obce Poříčí František Bartoš chtěl již po prvním čísle Vidlí (ale poněkud předčasně) na nás nahlásit, že porušujeme zákon (nemáme to číslo a neposlali jsme povinné výtisky na vlastní náklady 20 knihovnám). Tisk však musí vyjít aspoň podruhé za rok, aby se na něho ten zákon vztahoval.

Pokud měl pan starosta či kdokoliv ze zastupitelů starost o věcné dodržování tiskového zákona z naší

strany, nejefektivnější způsob, jak věc hladčeji a nejrychleji napravit, by byl upozornit nás na to co nejdříve. Jak mi však sdělila paní na Ministerstvu kultury, obvykle taková **udání podávají radnice na opoziční noviny**. Je cílem radnic dohlédnout na dodržování sporných zákonů, nebo spíš ztížit opozici věci, prodrazit ji aktivity a klást další překážky v jejím projevu? Radniční noviny jsou hrazeny z veřejných prostředků.

Dále jen pro srovnání: Když jsme si všimli, že nejméně ve dvou věcech tiskový zákon porušuje samotný Poříčský zpravodaj, přinesli jsme o tom zprávu ve 2. čísle Vidlí (Jasná zpráva o novele tiskového zákona). Šlo o to, že mu chybí povinný údaj **“periodický tisk samosprávného územního celku”** a že popírá **princip vyváženosti a objektivy**, protože náš text o existenci stránek mladocov.cz nebyl v Poříčském zpravodaji otištěn. Podle **§ 4a)** tiskového zákona je vydavatel povinen **zajistit objektivitu a vyváženost** obsahu radničních novin. To, že obecní zpravodaj neuvádí datum vydání, by nás opravdu netrápilo, ale neotisknout naši krátkou zprávu jsme považovali za újmu. Stránky mladocov.cz zcela prokazatelně obsahují informace i neosoukromé povahy, neboť se týkají místní komunální politiky, vyjadřují se k věcem veřejného zájmu a vedeme je my, občané obce, kteří v ní mohou jít k volbám.

V neposlední řadě nelze přehlédnout ani obvyklé složení redakční rady či osob, které se na Poříčském zpravodaji podílejí- podle našeho dojmu rovněž zrovna příliš negarantují silnou objektivitu informací:

František Bartoš: starosta (**Zrnětín**)

Adéla Bartošová: účetní a dcera starosty (**Zrnětín**)

Pavel Boštík: místostarosta (Poříčí)

Petr Faltys: zastupitel a syn zastupitele (Poříčí)

Jiří Bartoš: zastupitel (**Zrnětín**)

Bára Rosypalová: snacha zastupitele Jiřího Rosypala (**Zrnětín**)

Marie Rosypalová: manželka zastupitele Jiřího Rosypala (**Zrnětín**)

Takovéto jednostranné složení osob (včetně pana starosty), které se podílejí na zpravodaji, **by mělo samo od sebe vykazovat zvýšenou aktivitu** ve zjišťování alternativních názorů vůči rozhodování obecního úřadu. A pokud tak nečiní samo, pak by alespoň neměl starosta **odmítnat** otisknout onu žádost od nás z Mladočova, jakou jsme mu adresovali. 2. číslo Vidlí Neil nabízel osobně panu starostovi – mohl v něm najít poučení a věc napravit, aniž bychom museli něco hlásit na Krajský úřad. Pan starosta ale o toto číslo neměl zájem. Přesto si ho nakonec sehnal (dostal ho či snad našel v popelnici -

šlo o výtisk pro Černé v Mladočově, jediný označený jménem, protože v čp. 14 bydleli ještě i Lenochovi), nikoliv ale k poučení se o svém vlastním pochybení, ale leda jako předmět svědčící o naší vině, protože se ocitl ve složce ve věci správního deliktu v Pardubicích.

Nevíme, jakou budeme muset platit pokutu či další administrativní poplatky, údajně záleží na tom, jak rychle zpětně dáme věci do pořádku a jak velkou škodu jsme státu způsobili. Povinností samozřejmě je, že od nynějška vydávat věstník vlastně musíme, jinak to musíme nahlásit do 5 dnů, že číslo nebude.

Jako členka Strany svobodných občanů cítím, že tiskový zákon v současné podobě se dotýká svobody projevu – **pište si, ale za určitých podmínek diktovaných státem**. Čtenáře ujišťujeme, že podobné iniciativy, jako je aktivita pana starosty, který má sám máslo na hlavě stran periodického tisku, mají kontraproduktivní účinek. Koneckonců jsme rádi, že si Vidlí teď může všimnout i někdo mimo obec - vše zlé je k něčemu dobré.

Rádi budeme spolupracovat se stávajícími zastupiteli, ediční radou, která se podílí na státem financovaném Poříčským zpravodajem, mohli bychom posílat výtisky jejich zpravodaje společně s Vidlemi v jedné obálce a dělit se o poštovné, čímž bychom i my obci ušetřili nějaké menší peníze. Časem by se tato spolupráce mohla ještě prohloubit a zastupitelstvo by pak ustanovilo Osadní výbor pro Mladočov, nebo by nám konečně vysvětlilo, z jakých přesných důvodů ho zřídit odmítají, což by byla spolupráce v ČR naprosto ojedinělá.

b) 56 dopisů za den

Je možné obdržet v jeden den 56 dopisů? Ano, nám se to stalo někdy počátkem srpna. Jistý právník jménem 28 klientů po nás jejich jménem požadoval vysokou částku (celkově od obou asi přes 13 milionů Kč), což samo mělo být ještě výhodnou nabídkou dobré vůle, pokud peníze jednotlivým klientům vyplatíme do 4

pracovních dnů, a to poštovní poukázkou

(tedy další výdaje), jinak je pověřen nás žalovat a bude nás to prý stát ještě víc.

Údajně jsou v 3. čísle

Mladočovských vidlí “nepravdivé údaje”, které poškozují osobnost klienta. Bohužel ve sdělení nebylo specifikováno, o jaké konkrétní údaje se jedná, abychom s takovým obviněním měli vůbec možnost polemizovat. Pokud by po nás chtěl někdo

na ulici jen 200,-, chtěli bychom vědět, na co přesně je potřebuje, proč zrovna od nás, chtěli bychom více informací, abychom mohli posoudit opodstatněnost a

přiměřenost takové částky. Stres a šikana - to je asi to, co musí každý pocítit, když ho někdo vydírá, ohrožuje materiální existenci jeho rodiny a když tak navíc evidentně činí v rámci organizované skupiny, která Vám tímto chce cosi (?) demonstrovat. Vzhledem k tomu, že celou věc se snaží prošetřit a objasnit Policie ČR, nebudeme zde tentokrát uvádět žádná jména a žádné další podrobnosti.

Nedostatek transparentnosti ze strany zastupitelstva obce

V průběhu uplynulého roku určité aktivity, plány a záměry obce nebyly pro nás dostatečně transparentní (průhledné) a zdálo se nám, že jsou záměrně skrývány či zamlžovány, že obecně je zde neochota ke službě všem občanům obce (ano, jde o veřejnou “službu” občanům) atd. V tomto čísle Vidlí jsme toto tvrzení na

některých příkladech již doložili (program dalšího zasedání apod.). Když jsme před časem třeba poslali všem zastupitelům dopisy s Výzvou k odvolání starosty, nikdo ze zastupitelů tento dopis nenavrl na program zasedání jako bod, ani nám na něho písemně neodpověděl. (Jak praví Zákon o obcích, § 16 odst. 2 písm. g)). Takto tedy zastupitelé “vyřizují” podnět od občanů

v zákonné lhůtě, takto zaujímají k němu transparentní “stanovisko”. Ano, pštroši jsou známí tím, že strkají hlavu do písku pro valounky, ale také se to říká v negativním smyslu o některých lidech.

Jenže:

Všechno, co je skryté, bude jednou vyneseno na světlo a vše, co se úzkostlivě tají, vyjde najevo.
Lukáš 8:17

Anglický koutek

drought /draut/	sucho
physician /fyzišnn/	lékař
under fire /andr faja/	pod palbou
refugee /refjudží/	úprchlík, běženeč
tenant /tenant/	podnájemník
slander /slendr/	pomluva
serfdom/serfdm/	nevolnictví, poddanství
escheated property /isčited proprty/	odúmrt' (majetek bez dědice, co propadne státu, panovníkovi apod.)
native /neitiv/	rodák
well /wel/	studna
con artist /kon artist/	šmejd (ve smyslu podvodník, kdo zneužívá důvěry lidí), doslova "umělec v podvodech"
ostrich /ostrič/	pštros

Vtipy

Potkají se dvě klíšťata a jedno se ptá druhého: "Tak co, jak jde život?" A to druhé klíště odpovídá: "Ani se neptej, je teprve poledne a už mě dvakrát vytočili!"

Sedí dvě blechy na patníku u silnice a vykládají si. Vtom jedna vidí, jak se zdálky blíží velký, huňatý pes a loučí se: „Holka, měj se, mně už to totiž jede.“

42. Mistrovství republiky v orbě

Bude možné ochutnat oceněné výrobky a také je nakoupit. 10.10.2015 11:00 – 16:00, Dolní Újezd u Litomyšle, venkovní areál ZD

Odpadní brambory

bramborárna Sebranice, 100 kg/ 100 Kč, tel. pí Karafiátová 739 041 123 (na objednávku)
Ovocné a okrasné školy Litomyšl, **podzimní výstava ovoce** 9. - 11.10. 2015, po-ne: 8:00-17:00

Soutěžní kvíz

Kdo to byl Weston A. Price (1870-1948)?

- a) starosta vesničky Riverville
- b) zastupitel v konfliktu zájmu
- c) zubař

Stručné odpovědi zasílejte do 1.12. (email, poštou, sms) a nezapomeňte, prosím, připsat jméno,

osadu, město a čp. Vylosovaný vyhrává knihu *Výživující tradice*.

Ze zadní obálky:

Diktátoři stravy nechtějí, abyste věděli, že...
Vaše tělo potřebuje staromódní živočišné tuky. Hypermoderní vícenenasycené oleje pro vás mohou být špatné. Moderní celozrnné výrobky mohou způsobovat zdravotní problémy. Tradiční omáčky podporují trávení a vstřebávání. Moderní zpracování potravin naše jídlo umrtvuje, ale starodávné metody konzervace ve skutečnosti zvyšují obsah živin v ovoci, ořechách, zelenině, masu a mléčných výrobcích!

Konečně úspěšná výzva politicky korektní výživě a diktátorům ve stravování!

Výživující tradice nám připomínají kuchařské zvyky našich předků a vyhlíží budoucnost, v níž se mladí a staří těší pevnému zdraví. Moderním rodinám nabízejí úchvatné vodítko k tomu, jak potraviny moudře vybírat a jaké správné techniky přípravy používat. Badatelka v oblasti výživy Sally Fallonová spojila moudrost starých národů s posledním nezávislým a přesným vědeckým výzkumem. Revidované a aktualizované druhé vydání přeložené do češtiny obsahuje přes 700 chutných receptů, které potěší jak náročné gurmány, tak zaneprázdněné rodiče.

